EMPERYALİZME VE OLİGARŞİYE KARŞI

DEVRİMCİ GENÇLİK

SAYI 13 / 6 Ekim 1976 / 250 krş.

GÜN MÜCADELE GÜNÜDÜR

SİYASAL İKTİDAR SALDIRIYOR

DEVRİMCİ GENCLİK VARI-YOĞUYLA SALDIRININ KARSISINDA, İSCİ SINIFININ ve EMEKÇİ HALKIN YANINDA YERİNİ FİİLEN ALACAKTIR

DEVRİMCİ GENÇLİĞE MEKTUP

Dergimizin 12. sayısının abonelere ulaştırılmasında büyük aksaklıklar oldu. Ve hemen hemen hiç bir abonemize 12. sayı iletilemedi. Şu anda 12. sayı dergiden elimizde hiç yok. İade gelmesini bekliyoruz. En kısa zamanda abonelerimizin eline ulaştıracağız. Özür dileriz.

Türkiye devrimci gençlik hareketinin tarihini konu alan bir çalışma hazırlamaktayız. Ankara dışındaki şehirlerde ve kasabalarda devrimci gençlik hareketine katılan bütün arkadaşların bu çalışmaya yardım etmelerini istiyoruz. Özellikle DEV-GENÇ pratiğinden sonra kendi bölgelerinde sürdürdükleri mücadeleyi mümkünse belgelere dayanarak (bildiri, toplantı tutanağı, afiş, bülten, broşür v.b.) anlatan dökümanları, belgelerle birlikte bize "elden" iletmeyi bütün arkadaşlar bir görev kabul etmelidirler. Bu dökümanlarda vurgulanacak noktalar, demokratik kitle örgütlerinde sürdürülen ideolojik mücadele, antifaşist platformdaki siyasi mücadele v.b. kısacası gençliğin devrimci eyleminin birliği doğrultusundaki mücadele olmalıdır.

Devrimci Selamlar....

DEVRİMCİ GENÇLİK

DÜZELTME-12.sayı

8. sayfa, 1. sütun;
18. satırda
Yanlış: "vermiş ve"
Doğru: "vermiştik"

18. satırdan sonra: "Genel olarak Türkiye Solu için" kelimeleri girecek.

2. paragraf, 9. satırda:
Yanlış: Mücadele
Doğru: Müdahale

2. paragraf 11. satırda
Yanlış: "değerlendirilmesinden"
Doğru: "değerlendirmesinden"

8. sayfa 2. sütun:
59. satırda :
Yanlış: "olan"
Doğru: "alan"

65. satırda :
Yanlış: "mücadele"
Doğru: "mücadelede"

8. sayfa 3. sütun 38. ve 39. satırlar:
(3. paragrafın ilk iki satırı)tamamen çıkacak

77. satırda (4. paragraf 11. satırda) başlayan cümlenin doğrusu:
Bunun için yukarda genel olarak anlattığımız olguları, özel olarak Devrimci Gençlik hareketi ile Devrimci hareketimiz arasındaki bağlantılarda ve bu bağlantıların hangi "bütün e ait olduğunda arayalım."

8. sayfa 4. sütun, 2. paragraf 24. satırdan sonra: "Birinciye küfrederken kendi geçmişinde "anarşizmi ve troçkizmi" bulur; kimisi" kelimeleri girecek...

10. sayfa, 1. sütun, 21. satırda,
Yanlış: "onanmıştır"
Doğru: "aranmıştır"

Düzeltir özür dileriz.

Yunanistan'dan Türkiye Gençliğine

Devrimci Arkadaşlar,

Türk sınırlarına yakın adalardan gelen biz Yunanlı öğrenciler mücadelelerinizi bir tüm olarak desteklediğimizi duyururuz.

Yunan halkının cuntaya karşı mücadelesini simgeleyen Teknik Üniversite olayları içinde gelişen kuşağımız Türkiye'deki demokrat ve devrimci gençlerinizin öldürülmesini, faşist saldırıların yoğunlaşmasını ve gerici güçlerin öğrenci gençliğin ve halkının üzerine baskılarını nefretle karşılıyoruz.

Kıbrıs meselesinin B.M. kararlarının uygulanması yönünde çözümlenmesi, Kıbrıs'ın bağımsızlığının, egemenliğinin ve toprak bütünlüğünün tanınması yolundaki isteklerinize katılıyoruz. Türk halkını yerli ve yabancı tekellerin sömürüsünden kurtarmayı, NATO'dan çıkmayı, yabancı üslerin kaldırılmasını gerçek bir demokrasi ve ulusal bağımsızlığı amaçlayan yiğitçe mücadelelerinizi saygı ile izliyoruz. Biz de savaşımızı uluslararası emperyalizm ve özellikle Amerikan emperyalizmine karşı aynı idealler uğruna vermekteyiz. Bu emperyalist çevreler milliyetçiliği körükleyerek halklarımızın dikkatini somut sorunların ötesine çekerek gerçek problemlerinden uzaklaştırıyor.

Biz adalarımızın karşısında bulunan topraklarınızı dost gözü ile seyrediyoruz. Halkınıza karşı sevgi besliyoruz. Yurdumuzu sizin kendi yurdunuzu sevdiğiniz kadar seviyoruz. Halklarımızın ve gençliğinin çıkarı, barış içinde ve yapıcı bir işbirliği ortamında yaşamalarıdır. Ankara'nın militarist-şövenist çevrelerinin Ege konusunda herhangi bir maceraya girişmeleri halklarımıza zarardan başka birşey getiremez. Bundan dolayı böyle girişimlere karşı çıkmalıyız.

Yurdumuzda Amerikan uşağı hain cuntanın yıkılmasından sonra Yunan halkı ve öğrencileri daha iyi şartlar uğruna verdiğimiz mücadelelere devam ediyoruz. Yurdunuzda da daha iyi günlerin doğması inancı ve umuduyla,

En candan selamlarımızı iletiyoruz

MİDİLLİ ADASI ÖĞRENCİ BİRLİĞİ
LİMNİ " " "
SAMOS " " "
İKARYA " " "
SAKIZ " " "
ONİKİ ADA " "

DANIŞTAY "CAN GÜVENLİĞİ OLMADIĞI İÇİN DEVAMSIZLIKTAN ÖĞRENCİ BIRAKILAMAYACAĞINA " KARAR VERDİ.

Gaziliiler Kültür ve Dayanışma derneği adına İdris Köylü'nün basına yaptığı açıklamayı olduğu gibi yayınlıyoruz.

Bizler, Gazi Eğitim Enstitüsü öğrencileri olarak can güvenliğimiz olmadığı nedeniyle 1975/1976 öğrenim yılında okula gidemedik. Ve idarece sınıfta bırakılmamıza karar verildi.

Bunun için Danıştay'a Haluk Gürcüoğlu adına dava açtık. Ve "CAN GÜVENLİĞİMİZİN OLMADIĞI İÇİN OKULA GİDEMEDİĞİMİZ.." şeklinde lehimize sonuçlandı.

Yani Yargı Organı kararıyla tescilledildi.

Haluk Gürcüoğlu gibi ÜÇBİN ARKADAŞ bu durumdadır. Bu kararın Kamuoyuna duyurulmasında Okul İdaresine bu kararı uygulaması yolunda baskı yapılması için bize yardımcı olacağınıza inanıyor, açıklamalarınızı bekliyoruz. Saygılarımızla.

GAZİ-DER
GAZİLİLER KÜLTÜR VE DAYANIŞMA DERNEĞİ

Sn. General PİNOCHET
«İNSANLIK DIŞI» ŞİLİ FA$İST CUNTA YÖNETİMİ BAŞKANI
SANTİAGO
CHİLİ

UÇAKLA BY AIR MAIL

SELÇUK DEMİREL

EMPERYALİZME VE OLİGARŞİYE KARŞI
DEVRİMCİ GENÇLİK
15 günde bir çıkar SİYASİ GAZETE

ABONE KOŞULLARI :
YURTİÇİ : Yıllık 50.- TL. / 6 aylık 30.-TL.
YURTDIŞI: Yıllık 75.- TL. / 6 aylık 45.-TL.

ABONE OLMAK İÇİN FARUK YÜKSEL adına PTT'ye başvurarak *POSTA ÇEKİ NO: 96601* no.ya para yatırılması yeterlidir.

SAHİBİ VE SORUMLU MÜDÜR : FARUK YÜKSEL
ADRES : KUMRULAR SOKAK 4/10, Yenişehir ANKARA
BASKI : D A I L Y--N E W S. Web.
İSTANBUL DAĞITIMI: REK-DAĞ Tel:28 55 15
EGE BÖLGESİ DAĞITIMI: Kestelli cad. Harputlu İşhanı P/20 - İZMİR.

FAŞİZME KARŞI MÜCADELE DEVRİMCİ EYLEMİ GÜÇLENDİRECEK !

DGM'YE KARŞI MÜCADELE BUGÜN DEVAM ETMEKTEDİR. BİRYANDAN DİRENİŞCİ İŞÇİLER İŞLERİNDEN ATILMAKTA, HAPSEDİLMEKTE, DEMOKRATİK KURULUŞLAR KAPATILMAK İSTENMEKTE, DİĞER YANDA DGM'YE KARŞI MÜCADELE GEÇERLİLİĞİNİ KORUMAKTADIR.

BUGÜN YAPILACAK OLAN KARARLILIKLA MÜCADELENİN ÖNÜNE ATILMAKTIR. İŞÇİLERİN YANIBAŞINDA KARARLI BİR ŞEKİLDE YER ALMAKTIR. TUTUKLANAN, İŞYERİNDEN ATILAN İŞÇİLERLE BAĞLAR KURMAK ONLARIN YENİDEN İŞLERİNE ALINMASI İÇİN MÜCADELE ETMEK, BÜTÜN MÜCADELE ALANLARINDA FİİLEN YER ALMAK VE DEVRİMCİ GENÇLİĞİN TÜM MÜCADELE İMKANLARINI İŞÇİ SINIFININ MÜCADELESİNİN HİZMETİNE SUNMAKTIR

DEVRİM FAŞİZME KARŞI MÜCADELEYİ ZAFERE ULAŞTIRACAK !

DGM'lere karşı mücadele devrimciler için bir denek taşı olurken, anti-faşist mücadelenin geniş bir taban üzerinde ve ülke çapında yükselmesine neden oldu. En geniş işçi yığınları yurtsever öğretmenler, teknik elemanlar, devrimci gençler eyleme geçtiler, yürüyüşler, mitingler, grevler yaptılar. Bütün bu eylemler devrimci mücadeleye kitlesel siyasi pratiğin zengin derslerini de beraberinde getirdi. Şüphesiz ki, bu pratiğin tüm derslerini doğru bir şekilde ortaya çıkarabilmek için vakit henüz erkendir. (En başta genel grev girişimi varabileceği yere kadar vardırılmamıştır) buna rağmen bu siyasi pratiğin bugünden ortaya çıkan ve belirginleşen yanlarını ele almakta ve anti-faşist mücadele ile ilgili bazı noktaları kısaca vurgulamakta yarar vardır.

FAŞİZME KARŞI MÜCADELEDE PROVOKASYON MANTIĞINA YER YOKTUR!

Karşı devrimciler tarafından devrimci eylemin hedeflerini şaşırtmak için uygulanan provokasyon sınıf mücadelesinin zengin karmaşası içinde bir detaydır. Mücadelenin gelişim yönünü ve sonuçlarını belirlemeyen bir ayrıntıdır. Devrimciler sınıf mücadelesine bu ayrıntıyı abartarak yaklaşmazlar. Bu yanı daima göz önünde bulundururlar. Ama sınıflar mücadelesini sırf bu ayrıntı açısından değerlendirmezler. Oportünistler ise sınıflar mücadelesini çarpıtarak onun karmaşık yapısı içindeki bu ayrıntıyı gözler önüne dikerler, toplumsal olayların gelişmesini belirleyen bir faktör olarak gösterirler. "Faşistler devrimcilere silahla saldırıyorlar. Bunun sebebi devrimcilerin kendilerine aynı şekilde karşılık vermelerini sağlamaktır. Devrimciler aynı şekilde karşılık verirlerse sıkı yönetim için bahane olacaktır. O halde devrimciler oyuna gelmemelidir." veya "yürüyüş yapılırsa faşistler saldırır, olay çıkar, zaten bahane arıyorlar" v.b. Bu tür - küçük burjuvaziye has- düşünce yapısı hayatı sınıflar mücadelesini, toplumsal olayların bir tiyatro oyunu olarak görür ve asıl yenilgi sonrası yılgınlığının hüküm sürdüğü 12 Mart döneminde yaygınlaşmıştır. (Gerçek bir halk düşmanı olarak değerlendirilmesi gereken Erol Toy'un şu ünlü "İmparator"unun ve benzeri kitapların binlerce satabilmesi hatırlansın) Her olayın, her eylemin arkasında onu tezgahlayan her şeye kadir bir "İmparator" arayan bu patalojik olay aslında sadece yenilgi sonrası dönemlere has bir "hadise" değildir ve devrime inanmayanların mücadele geliştikçe, mücadeleden kaçmak için veya devrimci eylemi baltalamak mücadeleyi önlemek için başvurdukları bir yoldur.

Son olaylar sırasında bir kere daha görüldü ki, provokasyon şarlatanlığı revizyonizmin elinde bir silah olarak karşımıza daima çıkacaktır.

Bu, en çok DEVRİMCİ GENÇLİK'in düzenlediği 18 Eylül mitingi sırasında açıkca görüldü. O günlerde DGM'lere karşı direniş ülke çapında yaygınlaşma ve yükselme eğiliminde idi. Herkes birşeyler söylüyor, demeçler veriyordu. Ama birşeyler yapmıyordu. Herkes gözünü meclise dikmiş CHP'nin alacağı neticeye bakıyordu. O anda eyleme geçme zorunlu idi. Ankara'da 14 demokratik kuruluşun aralarındaki toplantılarda devrimciler tarafından ortak eylem önerileri getirildi. Ancak bu öneriler bazı demokratik kitle örgütlerinin tepesindeki TSİP-TİP v.b. siyasi eğilimler taşıyan "temsilciler" tarafından reddedildi. Biz birşey yapamayız CHP bu işi engeller, eylem yaparsa da DİSK yapar düşüncesini savunuyorlardı. Ortak bir eylem kararı alınamayınca da yeni kurulan DEVRİMCİ GENÇLİK DERNEKLERİ FEDERASYONU 18 Eylül için yürüyüş ve miting kararı aldı. Miting kararı tüm revizyonistleri paniğe uğrattı. Bir yandan 2 Eylül için miting kararı alırlarken bir yandan da DEVRİMCİ-GENÇLİK'in mitingini engellemek için çırpınmaya başladılar. Ve derhal provokasyon silahına davrandılar. "Faşistler saldıracak, katliam olacak. DGM'nin çıkması için gerekçe olacak" v.s. mitingi sabote edebilmek için olanca güçleri ile çalışmaya koyuldular. DİSK'in "genel yas" eylemi başlarken bunlar DEVRİMCİ GENÇLİK'in yürüyüşünü baltalamak için bildiri dağıtıyorlardı. Devrimci Gençlik DİSK'e bağlı işçilerin grevini selamlamak amacı ile İstanbul yolunu keserlerken DİSK yöneticileri sendika temsilcilerine işçilerin mitinge katılmasını önlemeleri için direktifler yağdırıyorlardı. Ve burjuva basın bu konuda onlardan geri kalmıyordu. Miting haberini vermekten ısrarla kaçınan, para ile verilen ilanı bile basmayan (başta Cumhuriyet olmak üzere) solcu basınımız revizyonistlerin mitinge katılınmaması için yapılan çağrılarını yayınlamakta fayda buluyorlardı.

Bütün bu gayretler ne içindi? DEVRİMCİ GENÇLİK niçin ve kimin adına tecrit edilmeye, yalnız bırakılmaya çalışılıyordu? "İşte anarşistler bunlardır! Herşeyi karıştıran bunlardır." diye faşizme hedef mi gösterilmeye çalışılıyordu? Faşizme karşı verdiği yiğitçe savaşımda düşen her gençin arkasından demeçler vermekte, ağıtlar düzmekte pek usta kalemler, oyuna gelmemeleri için öğütler döktürenler içkili devrim sohbetlerinin yıllanmış erbapları bu kutsal cihadı niçin ve kimin adına açmışlardı? Aslında bütün bunların sebebi onların devrimin güçlenmesinden, devrimden korkmalarından başka bir şey değildir. (Bu "mukaddes ittifak"ın o muhteşem kuşatmasını 18 Eylül mitingine katılan 20.000 yürek darmadağınık etti. Provokasyon silahı onu kullanmaya çalışanların elinde kendilerinin çalıp kendilerinin dinledikleri bir kavala döndü!)

Şüphesiz onlar bu kavalı ellerinden hiç bırakmayacaklar. Bırakmayacaklarının en önemli kanıtlarını da sergiliyorlar. TİP "genel yas" kararının hemen ertesinde yayınladığı bildiride "ince hesapların yapılıp tezgahlanmak istendiği, oyun içinde oyun oynanması ihtimalinin kuvvetli olduğu" tespitlerini "dikkatlere" sundu. Provokasyon mantığı insanı kendi gölgesinden korkan bir hödük haline getirmekten öteye gidemedi.

MÜCADELE HEDEFLERİ DOĞRU TESPİT EDİLMELİDİR

"Genel yas" bildirgesinin başında bu "eylem "in 'halktan yana bir hükümet' in demokratik yollardan kurulmasına kadar sürdürüleceği" ifade edilmektedir. Bu, girişilen eylemin daha bugünden vurgulanması gereken en önemli sakatlıklarından birisidir. Bugün böyle bir eylemin ulaşabileceği böyle bir sonuç ne olabilir? Apaçık ki, bir CHP iktidarından başka birşey kastedilmiyor. Bugün halkın kendi iktidarı yerine bir CHP iktidarını "halktan yana bir hükümet" olarak lanse etmek, işçi sınıfının ve emekçi halkın davasına ihanetten başka bir şekilde ifade edilemez. Bugün ülkemizdeki tüm revizyonistlerin ihanet çizgisi kimi zaman "ileri demokrasi" kimi zaman da "demokratikleşme süreci" diye ifade edilen bu noktada oluşmaktadır. İşçi sınıfını bir burjuva hükümetinin yerini alacak bir başka burjuva hükümetin kuyruğuna takmak istemektedirler. Emekçi halk yığınlarına bu düzen sınırları içinde kurtuluş umudu olduğu burjuva yalanını uydurarak bu düzenin sosyalist maskeli gizli savunuculuğu yapılmaktadır. DİSK yöneticileri gibi TSİP revizyonistleri de anti-faşist mücadele hedeflerini saptırıyorlar. "KİTLE" DİSK eylemi konusunda şöyle yazıyor. "Bu somut alandaki demokrasi ve özgürlük mücadelesi henüz başarıya ulaşamamıştır. DGM'lerin yaşatılması konusundaki anti-demokratik engeller ve girişimler henüz önlenememiştir. Bu mücadelenin demokrasi lehine zaferle sonuçlanması için sürdürülecek önemli uğraşın öngördüğü görevler halen halk güçlerinin karşısında durmaktadır." Yani DGM'lerin çıkması önlenirse demokrasi mücadelesi başarıya ulaşmış demokrasi korunmuş olacaktır. Bu maksatla TSİP "DGM lere karşı DEMOKRASİYİ KORUMA ÇAĞRISI" yapmaktadır! (Kitle sayı 127)

Anti-faşist mücadelenin program hedeflerinin bu şekilde saptırılışı (Halkın Kurtuluş'undan TSİP'e, Kurtuluş'tan TİP'e kadar) tüm oportünist revizyonistlerin buluşma noktasıdır.

Yığınlara bu şekilde yanlış hedefler gösterilmesine, faşizme karşı mücadelenin siyasi iktidar mücadelesinden kopartılarak nispi demokratik hakların korunması çizgisine indirgenmesine karşı mücadele gereği bugün revizyonizme karşı mücadele gereğinin somut olarak gerçekleştiği noktadır.

Evet, DGM'lere karşı mücadele edilmesi gerekir. Nispi demokratik hakların korunması ve genişletilmesi uğruna mücadele küçümsenemez. Ancak bu mücadele devrim mücadelesine, siyasi iktidar mücadelesine bağımlıdır. DGM'lerin çıkmaması demokrasinin korunması olarak ifade edilemez. Bazı demokratik haklar uğruna mücadelenin tüm anlamı onun faşizme karşı mücadelenin bir parçası olarak devrim mücadelesini güçlendirmesinde toplanır. Bu yüzden demokratik haklar uğruna mücadele edilirken daima Demokrasi sorununun, bir devrim sorunu olduğu vurgulanmalıdır. Ve hatırdan çıkarılmamalıdır. TİP gibi revizyonist oportünistler bugün sorun devrim değildir güncel olan demokratikleşme'dir, devrimden söz edip durmak zamansızdır, goşistlik(!) tir derler. Oysa Lenin "devrim için propagandanın 'zamansız' olduğunu söylemek bu itirazı Latin ülkelerindeki sosyalistlerde görülen bir kafa karışıklığına dayandırmak demektir. Onlar devrimin başlangıcı ile devrim için açık ve direk propagandayı birbirine karıştırıyorlar." diyor. (Emperyalist Savaş Üzerine s.153) (Her halde TİP'liler için Lenin'in bahsettiği tarzda bir sosyalistlere has kafa karışıklığından bahsetmek iltifat sayılır!) Bu yüzden faşizme karşı mücadele ve demokratik haklar uğruna mücadele mutlaka "devrim için açık ve direk bir propaganda" ile birleştirilmeli, oligarşik diktatörlüğün faşist karakterinin teşhiri ve parçalanma gereği daima faşizme karşı mücadelenin temelini oluşturmalıdır.

Ülkemizde faşizmi yenmenin, demokrasiyi gerçekleştirmenin ve emekçi halkın kurtuluşunun TEK YOLU birdir; DEVRİMDİR. Emekçi halkın iktidarının sağlanmasıdır. Faşizme karşı mücadele Devrimle sonuçlanacak, devrimle zafere ulaşacaktır. Bu yüzden faşizme karşı mücadele sorunu, demokrasi sorunu bir devrim sorunudur. Demokratik haklar uğruna mücadele, örneğin DGM'lere karşı mücadele devrim mücadelesini güçlendiren, devrimci harekete elverişli koşullar yaratan, güç toplamasına yarayan yanlarıyla önem taşırlar. Faşizme karşı mücadele devrimci hareketi güçlendirir, devrim faşizme karşı mücadeleyi zafere ulaştırır. Nispi demokratik haklar uğruna mücadelenin devrim mücadelesine; siyasi iktidar mücadelesine tabi kılmanın tüm içeriği bu noktada toplanmaktadır.

Bunların yanında siyasi önderlik sorununa da değinmekte yarar vardır. Faşizme karşı mücadelede doğru bir siyasetin izlenebilmesi, söylenen doğru sözlerin hayata geçirilebilmesi işçi sınıfı hareketine hakim kılınabilmesi doğru bir siyasi önderliği yürütecek bir örgütlenmeyi gerektirir. Opürtünist-revizyonist siyasetlere karşı mücadele için onların revizyonist önderliklerine alternatif bir örgütlenme şarttır. Aksi taktirde söylenen sözler havada kalmaya mahkum olacaktır. Tek tek fabrikalarda, birbirinden kopuk bölgelerde yürütülen mücadeleler sonuç alıcı olmaktan uzak olacaktır. Bugün DGM'lere karşı mücadelenin ortaya çıkardığı ve sosyal pratiğin hergün döndüre döndüre kafamıza vurduğu gerçek bugün işçi sınıfının doğru bir siyasi önderliğe sahip olmadığı ve devrimci bir önderliğin mevcut olmadığıdır. Bu noktayı hiçbir zaman unutmamalıyız. Devrimci bir parti olmadan bugün hiçbir siyasi

DEVAMI SAYFA 11 DE

18 Eylül Mitingi Revizyonistlerin Tüm Engellemelerini ve 'Efsanelerini' Yıktı

Devrimci Gençlik Dernekleri Federasyonu tarafından DGM'lerinin yeniden kurulmasına karşı 18 Eylül'de Ankara'da bir miting ve yürüyüş düzenlendi. Nitelik olarak oldukça önemli bir mitingdi. Nitelik olarak önemli olmasının belli başlı iki ana nedeni vardır: Bunlardan birincisi ve en önemlisi açık faşizm döneminin özelliklerini önemli ölçüde muhafaza etmek ve faşistleştirilmiş olan devlet kurumlarının baş bekçiliğini yapan DGM'lerin yeniden çıkarılmasına karşı işçilerin grevlerinin ve diğer halk kesimlerinin yükselen eylemlerinin önemli bir parçası olmasıdır. Kısacası halkın yeni boyutlara ulaşan anti-faşist eylemlerinin ve giderek artan düzene karşı muhalefetinin önemli bir parçasıdır 18 Eylül Mitingi.

Nitelik olarak önemli olmasının, ikinci bir nedeni de revizyonistlerin tüm engellerine rağmen mitingin başarılı bir şekilde yapılmış olmasıdır. Bu eylemle,halkın düzene karşı gelişen muhalefetini revizyonistlerin ve reformistlerin büyük ölçüde kontrolünde olmadığı da açığa çıkmış oldu.

Çünkü revizyonistler ellerinde bulunan kitle örgütlerinin üyelerinin 18 Eylül mitingine katılmamalarını istediler.Hatta sadece üyelerinin değil, anti-faşist olan herkesin katılmamasını istediler. Bu mitingin provokasyon mitingi olduğunu açıkladılar. Ve yıllardır devrimcilerin yaptıkları her eylem için yönelttikleri "provokasyon olur" efsaneleri de böylece bir kez daha kitlelerin ayakları altında ezilip gitti. Onlar esasında 13 Mart mitinginden gereken dersi almalıydılar. Çünkü 13 Mart mitingine DİSK yöneticileride aynı gerekçeyle karşı çıkmışlardı.O eylemin de provokasyona açık bir eylem olduğunu ve "işçi sınıfının çelik disiplininden yoksun" olduğunu söyleyerek üyelerinin bu mitinge katılmamalarını istemişlerdi. Fakat 18 Eylül eylemine karşı kampanya açanlar o zaman 13 Martın bizzat içinde yer alarak provokasyon efsanesinin yıkılmasında pay sahibi olanlar değil mi? Yoksa köprünün altından çok sular mı aktı? "Goşistlere " kan vermek niyetinde olmadıkları için mi 18 Eylül mitingini sabote etmeye kalkıştılar?

DGDF'nin yaptığı mitingi zayıf düşürebilmek için "gazetelere ilan verelim de kimse katılmasın" diyen İGD'li hainler objektif olarak polise göz kırptılar. DİSK yönetimi de onlardan geri kalmayarak üyelerinin bu mitinge katılmamalarını isteyen demeçler verdiler. Daha düne kadar "DGM konusunu biz tartışamayız bile, DGM konusunda söz söyleme hakkı olan DİSK'tir. O ancak o konuda bir eylem yaparsa yapar, demokratik kitle örgütleri olarak da bize düşen görev DİSK'in yapacağı eyleme katılmaktır." diyen örgütsel bağımsızlığı hiçe sayan bazı kitle örgütlerinin revizyonist yöneticileri "biz daha sonra miting yapacağız" diye 18 Eylül mitinginden önce gazetelere ilanlar verdiler. Onların da bu haberlerini gazetelere 18 Eylül öncesinde vermelerinin asıl nedeni DEVRİMCİ-GENÇLİK'in mitingi ni zayıf düşürmekti.

AYÖD Ağustos ayının başında DGM ile ilgili eylem önerisi götürdüğü zaman onbir kitle örgütünün yöneticisine; bu örgütlerin tepesine çöreklenmiş olan revizyonistler DGM konusunu bile tartışmıyorlardı. Tartıştıkları tek konu vardı AYÖD atılsın İGD alınsın. Demokratik kitle örgütlerinin bu toplantılarından somut olarak hiçbir sonuç alınamıyacağının anlaşılmasından sonra DGDF DGM' ye karşı devrimcilerin mücadele etmesinin şart olduğunun bilincinde olarak 18 Eylül miting ve yürüyüşünü düzenledi. DGDF'nin bu kararı elbetteki hiçbirşey yapmak niyetinde olmayan, revizyonist sendika ağalarının emektar hizmetlilerini şaşkına çevirdi. Ve alel acele miting yapma kararı aldırttı onlara. Çünkü onlar çok iyi biliyorlardı bir şeyler yapmalarının bir zorunluluk olduğunu. 27 Eylül'de miting yapma kararı aldılar. Onlar 18 Eylül mitingine hiç kimse katılmasın diye gazetelere haberler uçurdular. Yurtlarda "mitinge polis saldıracak, gitmeyin!" diye mitingin anti-propagandasını yaptılar, DGDF'li arkadaşlar ise onların 27 Eylüldeki mitinglerine en geniş katılımı sağlamak için bildiri dağıttılar. Çünkü Devrimci-Gençlik için somuttaki hedef DGM'lerin yeniden kurulmasına karşı direnmek olmalıdır. Yoksa "bu mitingi revizyonistler yapıyorlar o zaman onu sabote etmek gerekir" anlayışı bu günün şartlarında kesinlikle yanlış bir anlayıştır.. (Ayrıca 27 Eylül mitingini düzenleyenler sadece modern revizyonistler değil; mitingi düzenleyenler arasında devrimci ve demokratlar da vardır.) Tabii ki devrimcilerin amacı revizyonistleri güçlendirmek değil aksine onlarıkitlelerden tecrit etmek olmalıdır. Onların kendi eylemlerinede devrimci siyaseti hakim kılmak için sonuna kadar mücadele etmek en doğrusudur.

Revizyonistlerin ve egemen güçlerin çok yönlü engellerine rağmen onbinlerce anti-faşistin yada "provokatörün" katıldığı 18 Eylül mitingi "DGM'ler Kapansın, Zindanlar Boşalsın", "DGM'ye Hayır", "Tek Yol Devrim", "Katil Oligarşi", "Oligarşi;İktidarda bir avuç zorba", "Faşizme Nihayet, Halklara Hürriyet"... sloganları ve pankartlarıyla güçlü bir şekilde yapıldı. Ankara dışından da yüzlerce devrimci, DEVRİMCİ GENÇLİK'in fiilen kurulmuş olduğunu belgeleyen 18 Eylül miting ve yürüyüşüne katılmak için Ankara'ya geldiler.

Ve onbinlerce devrimci gencin,ananın, işçinin, köylünün, işçilerin genel grev yaptığı günün ertesinde tek bir yumruk, tek bir yürek halinde DGM'ye karşı koyuşları, revizyonistlere rağmen karşı koyuşları anti-faşist mücadelemize kazandırılan yeni ve oldukça önemli bir atılım olduğu gibi revizyonist tezleri iflas ettirerek revizyonistlere vurulan önemli bir darbedir.

DEVRİMCİ GENÇLİK FEDERASYONU BAŞKANININ KONUŞMASI

DEVRİMCİ GENÇLİK DERNEKLERİ FEDERASYONU (DEVRİMCİ-GENÇLİK)BAŞKANI MEHMET ALİ YILMAZ'IN MİTİNGTE YAPTIĞI KONUŞMAYI YAYINLIYORUZ.

KARDEŞLER,
DEVLET GÜVENLİK MAHKEMELERİNE KARŞI TÜM YURTSEVERLER olarak direniyoruz.

-İşçiler direniyor. Grev, yürüyüş ve mitingler yapıyorlar,yapmalıdırlar!

-Öğretmenler, teknik elemanlar, memurlar ve biz devrimci gençler DGM'ye karşı çıkıyoruz, karşı çıkmalıyız!

-Emekçi halklardan yana kuruluşlar, ilerici ve demokrat örgütler, bildiriler yayınlıyor, demeç veriyorlar. DGM'lerin anti-demokratik yüzünü sergiliyorlar, sergilemelidirler!

-Ama artık, şimdi boş laf bir yana. Eylemle birleşmeyen, direnişle bütünleşmeyen içi boş tumturaklı sözler bir yana.

-İşte bizler burada, tüm yurtseverler olarak, faşizme karşı tek bir ses, tek bir yürek tek bir yumruk olmalıyız.

-İşte bunun için bütün yurtseverlere sesleniyoruz! Uzatın ellerinizi diyoruz! Anlaşalım diyoruz! Emekçi halkın direnişini örgütlü bir şekilde bir kale gibi faşizmin karşısına dikelim diyoruz!

Sözün kısası, faşizme karşı olan herkesin, her kuruluşun mutlaka anlaşabilecekleri noktaların mevcut olduğuna inanıyor ve bu inançla, demeçlerde bildirilerde, belirtilen noktaların, elbirliği ile hayatın her alanında canlı pratiğe dökülmesini istiyoruz.

Sosyal mücadelede azami programları farklı olan ve farklı olması kaçınılmaz olan bütün anti-faşist kuruluşlara sesleniyoruz: Asgari eylem platformunda birbirlerini bozguncu diye suçlamayı bir kenara atıp, esas olarak faşizmi bozguna uğratma mücadelesini sürdürmeyi öneriyoruz!

Çünkü bir avuç faşist zorba, yani oligarşik dikta, faşizme karşı mücadele edenler arasından onların faşizm tahillerindeki farklılığa bakarak esaslı bir ayırım yapmaz.

Çünkü faşizm, kendisine karşı olan herkesin kanını içmekte kararlı bir vampir, tüm halk sınıflarının azgın düşmanı olan bir canavardır. Bu bakımdan, faşizme karşı mücadele bir yurtseverlik görevidir.

Yeter ki faşizme karşı olunsun.

Yeter ki demokrasi saflarında yer alınsın! Hatta ve hatta, faşizme karşı burjuva anlamda bir demokrasiyi savunan demokrat unsurlar bile, bu konuda halk saflarında, sayılmalıdırlar. Çünkü toplumsal mücadelenin başta gelen koşulu, karşıdaki düşman hedefi mümkün olduğu kadar küçültmek, güçsüz kılmak, ve ittifakları alabildiğine genişletip, onu güçlü kılmaktır. Öyleyse?

Öyleyse faşizme karşı mücadelenin her somut aşamasında, her yeni koşulunda, elimizdeki silahları en güçlü hale getiren mücadele anlayışlarını benimsemeliyiz.

İşte, yaşadığımız şu günlerde faşizme karşı mücadelenin oldukça hassas bir aşamasında bulunmaktayız.

Çünkü bu aşamada, faşizme karşı olan herkes:

Devlet Güvenlik Mahkemelerinin , bir zulüm ve işkence çarkı olduğu konusunda müttefiktir!

Faşizme karşı olan herkes, bu faşist yasanın meclislerden geçmemesi konusunda müttefiktir!

Öyleyse bu olgu, olumlu bir şekilde ele alınmalı ve faşist baskıların gün geçtikçe yoğunlaşması olumsuz olgusu karşısında vazgeçilmez bir silah olarak değerlendirilmelidir.

DGM'ye HAYIR

DEVLET GÜVENLİK MAHKEMELERİNE KARŞI MÜCADELE TÜM YURTTA YÜKSELEREK DEVAM EDİYOR, ANKARA' DA YAPILAN 30 EYLÜL MİTİNGİNDE BİNLERCE DEVRİMCİ VE YURTSEVER FAŞİZMİ LANETLEDİ.

GAZİANTEP'TE, DENİZLİ DE YAPILAN MİTİNG ve BAYRAMİÇ-ÇANAKKALE ARASINDAKİ 75 KİLOMETRELİK, YÜRÜYÜŞLERLE DGM'YE KARŞI KİTLE EYLEMLERİ SÜRDÜRÜLÜYOR.

DGM'leri protesto için ülkenin, birçok yerinde olduğu gibi Gaziantep'te de Devrimci Kültür Derneğinin ve İplik-İş sendikasının düzenlediği mitinge çevre il ve ilçelerden beşbin'in üzerinde halk katılmıştır.

Mitingde söz alan konuşmacılar ülkemizde faşizmin sürekliliğini ve DGM'lerin faşizmin bir kurumu olduğunu vurgulamışlar ve DGM'ye karşı aktif mücadelenin gündeme getirilmesinin zorunluluğuna" değinmişlerdir.

Miting alanında, ellerinde devrim şehitlerinin resimlerini taşıyarak, "Tek Yol Devrim" slogamı atarak gelen 60 kadar yaşları 8 ile 13 arasındaki çocuklar ilgi ile izlenmiştir. Ayrıca kucaklarında küçük bebeleri ile bir grup kadın da pankartlarıyla mitinge katılmışlardır.

BAYRAMİÇ-ÇANAKKALE YÜRÜYÜŞÜ

Bayramiç ile Çanakkale arasında, düzenlenen yürüyüş ise iki gün sürmüş ve yürüyüş Çanakkale' de yapılan bir mitingle son bulmuştur.

DENİZLİ-BEKİLLİ'DE MİTİNG

26.9.1976 pazar günü,Denizli iline bağlı Bekilli kasabasında yapılan üzüm mitingi, bir taraftan oligarşinin üreticilere karşı aldığı tavrı protesto niteliğini taşırken, diğer yönden de, revizyonistlerin ve oportünistlerin de gerçek yüzünü ortaya koydu.

Üreticilerin bu ekonomik-demokratik taleplerini içeren üzüm mitingi aynı zamanda halk üzerindeki oligarşinin baskı aracı olan DGM tasarısının da halka anlatılmasına olanak verdi.

Daha sonra yürüyüş kortejinin düzenlenmesi esnasında "Tek Yol Devrim", "Katil Oligarşi", " Mahir, Hüseyin, Ulaş, Kurtuluşa Kadar Savaş" sloganlarıyla büyük bir kitle oluşturan, Devrimci Gençlik yürüyüş kortejine oportünistlerin ilginç teklifleri oldu! Devrimci Gençlik grubunun, sloganlarını destekliyeceklerini ama kendi sloganlarını bu grubun desteklemek zorunda olmadığını söylüyorlardı. Bu teklifin özünde yatan, açıkça kendi politikalarının doğruluğuna kendilerinin de inanmamasının yanısıra,siyasi bilinç götüreceğini söylediği halktan korktuğunun açık bir ifadesiydi.

Miting alanına gelindiğinde tertip komitesinin tecrübesizliğinden yararlanan, Denizli TSİP başkanı ve TÖB-DER başkanının çeşitli atraksiyonlarına şahit olduk.

Miting öncesi DEVRİMCİ-GENÇLİK sözcüsüne söz hakkı veren tertip komitesi,konuşma sırasının DEVRİMCİ-GENÇLİK sözcüsüne gel diği sırada mitingi bitirmiştir. Bunun üzerine devrim andı devrimciler tarafından içilmiştir.

Güneyde Faşizme Karşı Mücadele Yükseliyor

OSMANİYE'NİN KIRMIKLI KASABASINDA HALKI TAHRİK ETMEYE KALKAN FAŞİSTLER HALKIN KARŞI KOYMASI SONUCUNDA BİR ÖLÜ ve 17 YARALI VEREREK KAÇMAK ZORUNDA KALDILAR.

Geçtiğimiz günlerde. Ramazan Bayramından birkaç gün önce, Osmaniye'nin Kırmıklı kasabasında halk gövde gösterisi yapmaya gelen faşistlere gereken dersi verdi.Sonuçta 17 faşist militan yaralanmış ve bir faşist ölmüştür.

Köylülerin anlattıklarına göre köye Ülkü Ocakları açmak üzere civar il ve ilçelerden çok sayıda faşist militan getirilmiş, Adana MHP İl başkanı, Ülkü Ocakları başkanı, Osmaniye ve Kadirli MHP ve Ülkü Ocakları başkanları ve de bazı AP'li ileri gelenlerin gelmesiyle akşam saatlerinde köy meydanında toplanmışlardır. Köylüler çeşitli yollarla böyle bir toplantının yapılmasını istemediklerini, şayet yapılırsa karşı koymak zorunda kalacaklarını, bu nedenle toplantı yapılmadan köyün terkedilmesini istediklerini,toplantıcılara duyurmuşlardır. Bütün uyarılara rağmen Ülkü Ocakları başkanının megafonla konuşmaya başlaması üzerine, köylüler çok yönden faşistlere karşı harekete geçmişlerdir.

Faşistler panik içinde kaçmaya çabalamışlar, sokakta toplanan halk "Tek Yol Devrim", "Faşistlere Ölüm", "Kahrolsun Amerikan Uşakları" sloganlarıyla,faşistleri köyün çıkışına kadar kovalamışlardır. Faşist yöneticiler ise, dağa kaçarak ancak sabaha karşı, alaca karanlıkta Domuz dağının eteklerinden yürüyerek kaçabilmişlerdir. Sonuç olarak 17 faşist yaralanmış ve yaralanan faşistlerden biri iki gün sonra ölmüştür.

Bölgenin idari yetkilileri ise bu gelişen olayları ve faşistlere indirilen ağır darbeyi kamu oyundan gizlemek amacıyla, soru yönelten gazetecilere "hiçbirşey yok, basit bir vaka" diye duyurmaya çalışmışlardır.

Hatırlanacağı gibi, bundan bir yıl önce Kırmıklı kasabasının, çevresindeki hazine arazisini işlemek isteyen köylülerin bu isteklerinin faşist yöneticiler tarafından engellenmesi sonucu,köylüler haklarını almak amacıyla , harekete geçmişler ve çıkan olaylarda faşist yöneticilerden biri ölmüş ikisi de komaya girmiştir.

Kırmıklı kasabasında yaralanan faşistlerden ikisinin Kadirli'den olması nedeniyle, olaylardan iki üç gün sonra faşist milisler,bir devrimci kardeşimizi pusuya düşürerek vurarak öldürmüşlerdir . Bunun üzerine Kırmıklı Halkı faşist cinayetleri protesto amacıyla harekete geçmişler ve 1500 kişi yedi saat süreyle kasabada, "fiili durum" yaratmışlardır,çoğunluğunu yaşlı kadın ve erkeklerin meydana getirdiği kalabalık çeşitli sloganlarla faşizme karşı aktif mücadelelerini sürdüreceklerini haykırmışlardır.

Biz bu konuda şu tespitleri yapıyoruz:

Günümüz Türkiye'sinin bu siyasi kölelik koşullarında, yani sömürge tipi bir faşizmin koşullarında, mevcut demokratik mevzilerin cılız olduğunu, ve bu mevzilerden esas olarak, faşizmin kaynağı oligarşinin yerle bir edilemiyeceğini biliyoruz.

İşte bunun için başta işçi sınıfı olmak üzere bütün emekçi sınıfların iktidara sahip olduğu gerçek demokrasi ve bağımsızlık günlerinde yaşayabilmenin tek yolonun devrim olduğunu söylüyoruz!

Ancak, tek yolun devrim olması demek, kesinlikle, kurtuluşa kadar savaşımızda elimizdeki demokratik mevzileri oligarşinin gaspetmesine göz yummak demek değildir. Tam tersine, bizim kurtuluşa kadar vereceğimiz savaş boyunca, bir yandan elimizdeki demokratik mevzileri daha bir güçlendirirken, öte yandan bütün bu olanakları tek kurtuluş olan devrimin hizmetinde kullanmak demektir. İşte günümüz Türkiyesinde, sosyalistleri revizyonistlerden ve reformistlerden ayırdeden temel ölçüt bu olmaktadır!

Besbelli ki, bu tespitleri sıralamakla yetinmemiz hiç bir anlam ifade etmez! Besbelli ki,bu tespitlerin ışığındaki bir anti-faşist eylem programını ülke çapında hayata geçirmediğimiz müddetçe havanda su döğmüş oluruz!

Yaşadığımız günlerin güncel sorunu olan DGM'ye karşı verilen mücadeleden pratik dersler çıkarmalıyız. Bu derslerden başta geleni faşizme karşı aktif ve tavizsiz mücadelenin ısrarla gündemde tutulması olmalıdır.

Biz devrimci gençler olarak, hayatın her alanında sürdürülen devrimci mücadelenin organik bir parçası olan DEVRİMCİ GENÇLİK HAREKETİNİ, halk eylemlerinin en ön saflarında tutma azmindeyiz.. Bu anlamda, devrimci gençlik eylemini- faşizme karşı en geniş halk yığınlarının direniş ve mücadele gücünü yükseltecek ve örgütlendirecek bir perspektiften, ele alıyoruz.

Çünkü biliyoruz ki,Devrimci Gençlik hareketi kendi başına bir anlam ifade etmez.

Çünkü biliyoruz ki, başta işçi sınıfı olmak üzere bütün halk sınıflarının anti-faşist mücadelesinin en kızgın yerinde bulundukça gerçekten devrimci bir gençlik hareketinin unsurları olabiliriz.

Bugün yüksek öğrenim gençliğinin en somut sorunlarının başında can güvenliği ve öğrenim özgürlüğü gelmektedir. Bir avuç faşist komando, kolluk kuvvetlerinin yardımıyla bütün yüksek öğrenim gençliğinin üzerine azgınca saldırmaktadır. Bu koşullarda, ya okula gidip faşistlerin kurşun yağmuruyla karşılaşılacaktır, ya da okullar 30-40 kudurmuş köpeğin işgaline terkedilecektir.Biz devrimci gençleri böyle bir ikileme boyun eğmeye zorlamaktadır, oligarşi ve onun azgın köpekleri.

Ama hayır. Mevcut durumun, öğrenci gençliğin mücadele alanının hareket olanağı olmayan birer hedef olmasının cenderesine takılıp kalmayacağız. Elbette bu mücadele alanını faşistlere terkedecek değiliz. Tam tersi, buraları bir kale gibi koruma anlayışında kendimizi sınırlamadan, bunları halk yığınlarının anti-faşist mücadelesinin organik ve örgütlü birer parçası olarak bir kale gibi faşizmin karşısına dikiyoruz ve dikeceğiz. Aynı zamanda, azgın faşist saldırılar karşısında onların anladığı dilden cevap vermeyi, militan mücadeleyi yükseltmeyi ve bütün kitlelere mal etmeyi ihmal etmemeliyiz. Bu olguyu pratik içinde zengin deneylerimizle boyutlandırmalıyız. Herşeyden önce, Türkiye'de anti-faşist mücadelenin sübjektif konumundaki yetersizlikleri göz önünde tutarak savunma döneminde olduğumuzu biliyoruz. Ancak, kesinlikle unutulmamalıdır ki, PASİF savunma olamaz, olmamalıdır. Pasif savunma, iplerin düşmanın elinde olması demektir. Bu yüzden, anti-faşist eylemlerimizi AKTİF savunma düzeyinde ele almalıyız! Bunun anlamı nedir?

Bunun anlamı, eylemlerimizi faşistlerin istediği ve onların belirlediği yer ve zamanda sınırlamamak demektir! Faşistler saldırsın. Biz karşı çıkalım. Faşistler devrimcileri öldürsün biz cenaze töreni yapalım! Böyle şey olmaz. Bunun adına anti- faşist mücadele denilemez. Doğru olanı anti-faşist mücadeleyi karmaşık bir görevler bütünü olarak kavramaktır. Her yerde gençliğin anti faşist mücadelesini tavizsiz örgütlemektir. En geniş gençlik ve halk yığınlarıyla bütünleşen devrimci gençliğin militan eylemleriyle faşist köpeklerin karanlık yüreklerine korku salmaktır! Faşistlerin istediği yer ve zaman dışında, kendi insiyatifimizdeki eylemleri yükseltmektir!

İşte, bütün bu söylediklerimizin somut ve canlı sonuçlarından biri olarak ele almalıyız DGM' ye karşı mücadeleyi. Ayrıca, bu somut mücadelede önemle üzerinde durulması gereken nokta şudur:

DGM'ye karşı mücadelede başarının güvencesi, bunun önderliğini sosyalistlerin yüklenmesi ve tüm halk sınıflarına mal edilmesidir. Başka bir deyişle revizyonistlerin ve reformistlerin insiyatifine bırakılamaz bu mücadele işçi sınıfı adına ve soyut bir halk kavramı adına kendilerini ortaya koyan revizyonistlerin ve reformistlerin görünüşteki aldatıcı etkinliğinin kırılması da aynı zamanda güncel bir görev sayılmalıdır. Çünkü DGM'lere karşı olan herkesi en doğru yönlendirecek olan işçi sınıfının bağımsız siyasetidir! Sosyalistlerin, önderliğidir. Bu konu oldukça önemlidir. Çünkü revizyonistlerin kitleleri aldatmakta kullandıkları en güçlü demogojileri PROVOKASYON mantığıdır. Bu mantığın en acıklı tezahürüne bu mitingin hazırlanmasında tanık olduk. Revizyonist sendika ağalarının satın aldığı sözde ilerici basın , bizim bu güçlü mitingimiz karşısında bir susuş kumkumasına girdi. Basına yaptığımız açıklamalar yayınlanmadı. Parasını ödeyerek yayınlanmasını istediğimiz miting ilanları kabul edilmedi. Bugünkü gazeteleri okuyanlar, bu miting ve yürüyüş haberinin yerinde, demokratik kitle örgütlerinin başına çöreklenmiş, bir avuç revizyonistin koro halindeki provokasyon edebiyatlarını okumuşlardır. Onların lanet mantığına göre, şu anda bu mitinge katılmış olan hepiniz ya provokatörsünüz yada provokasyona geldiniz! Aynen böyle diyorlar!

Çünkü onlar halkın yükselen eylemlerinden korkuyorlar. Ve kendi reformist ve uzlaşıcı sınırlarına hapsetmek istiyorlar. Ve işte bizler tüm revizyonistlerin bu ihbarcı ve oligarşinin hizmetindeki gerici anlayışlarını protesto ediyoruz. İşte bu miting

DEVAMI SAYFA 11'de.

SOSYALİZME BARIŞÇIL

"...ŞİDDETE DAYANAN DEVRİM ANLAYIŞININ ÖZÜ BİZATİHİ BURJUVA DEVLETİNİN ŞİDDETE DAYANMASINDAN KAYNAKLANIR. DİŞE DİŞ BİR DEVRİMCİ MÜCALEDİR SÖZKONUSU OLAN. ÇÜNKÜ DEVLET SINIFLARARASI ÇELİŞMELERİN UZLAŞMAZ OLDUĞU GERÇEĞİNDEN DOĞMUŞTUR. VE BU UZLAŞMAZLIĞIN EZİLEN SINIFLARIN LEHİNE ÇÖZÜMÜ GÜNDEME GELDİĞİNDE EZEN SINIFLARIN İKTİDARININ MADDELEŞMİŞ HALİ DEMEK OLAN BURJUVA DEVLETİ DE MADDETEN ORTADAN KALDIRILMALI, YANİ PARÇALANMALIDIR... ŞİDDETE DAYANAN DEVRİM OLMAKSIZIN BURJUVA DEVLET YERİNE PROLETER DEVLETİ GEÇİRMEK İMKANSIZDIR." (LENİN, DEVLET VE İHTİLAL)

Modern Revizyonistlerin Geribıraktırılmış Ülkeler İçin Getirdikleri Kapitalist Olmayan Yol Tezlerinin 'TEORİK' Temelleri.

Stalin'in ölümü ile birlikte SBKP'yi ele geçiren modern revizyonistler, Leninist BARIŞ İÇİNDE BİR ARADA YAŞAMA ilkesini revize ederek işe başlamışlardı. İkinci Dünya Savaşından sonra emperyalist ülkeler ve sosyalist SSCB arasında süre giden 'soğuk savaşı' ortadan kaldırma adına, ve emperyalistler tarafından empoze edilmiş olan 'demir perde'yi kaldırma adına, modern revizyonistler marksizm-leninizm'den vazgeçtiler: Marksizm-Leninizm'in evrensel ilkesi olan ŞİDDETE DAYANAN DEVRİM anlayışının, nükleer çağda olmamak gerektiğini, 'detant' politikasının zorunlu olduğunu öne sürdüler. Böylece, ulusal kurtuluş savaşları karşısında pasif bir tavır takınarak geri bıraktırılmış ülkeler ve sömürge halklarına barışçıl yolları önermeye başladılar. Elbetteki minareyi çalan kılıfını hazırlardı ve elbette modern revizyonistler de bu kılıfı genel olarak Leninist Devrim anlayışının ve özel olarak Leninist kapitalist olmayan yol tezinin revizyonunda buldular

Revizyonistler şiddete dayanan devrimin kaçınılmazlığını reddederken bu fikrin M-L için kesinlik taşımadığı 'gerekçesi'nden yola çıkarlar. Dolayısıyla marksist devlet ve devrim teorisini inkara dayanan bu görüşleri kaçınılmaz olarak sınıflar mücadelesi anlayışı yerine "sınıflar barışı" ve "sınıf uzlaşmacılığı"nın savunulmasına ulaşmaktadır. Biz bu yazımızda modern revizyonistlerin 'İLERİ DEMOKRASİ-TOPLUMSAL İLERLEME' teraneleriyle savundukları barışçıl yoldan sosyalizme geçiş tezlerine metropol ülkeler için getirdikleri gerekçeler üzerinde pek durmayacağız. (Zaten bu 'gerekçeleri' Fransız "komünist" Partisi, İtalyan "Komünist" Partisi v.b. revizyonistleri, programlarındaki proletarya diktatörlüğü lafızlarını dahi çıkararak hayata geçiriyorlar. Artık Leninizmden resmen vazgeçtikleri tescillenen bu dönekler ile Leninizm adına ideolojik olarak uğraşmanın bir anlamı da kalmıyor!) Evet, bizim burda anlatacaklarımız, geri bıraktırılmış ülkelerde, modern revizyonistlerin barışçıl yoldan sosyalizme geçişi nasıl mümkün gördükleri doğrultusunda....

Bilindiği gibi modern revizyonizm M-L'den resmen vazgeçtiğini ilan ederek ortaya çıkmamıştır. Bu bakımdan sosyalizme barışçıl geçiş tezlerini ve özel olarak bu revizyonist tezlerinin geri bıraktırılmış ülkelere uygulanmasını hep M-L'e dayandırmak isterler: Şiddete dayanan devrim teorisini inkar ederken geri bıraktırılmış ülkelerde bu kapitalist olmayan yol Leninist tezine bağlamışlardı ve günümüzde 'İleri demokrasi' yoluyla ulusal demokratik devrim tezlerine bağlamaktadırlar. M-L'in sahtekarları bu gerici teorilerini, somut koşulların tahlili ve doktrinin derinleştirilmesi adına imal etmektedirler. Bu bakımdan, Lenin'in deyişiyle: "Doktrin derinleşmesiyle aynı zamanda metodun yeni ortaya çıkmış ya da tahlili bir an için bir kenara bırakılmış realitelere uygulanışı içine alan bir gelişme(nin), prensiplerinin revizyonundan ayrı bir şey..." olduğunu göstermek amacıyla, Leninist Devrim Teorisi ve sosyalizme barışçıl geçiş arasındaki "bağıntı"yı ve özel olarak da Leninist kapitalist olmayan yol tezini kısaca hatırlamamız gerekiyor.

ŞİDDETE DAYANAN DEVRİM TEORİSİ, MARKSİST DEVLET TAHLİLİNDEN KAYNAKLANIR.

Sosyalizme barışçıl geçişi savunanlar, M-L'in devlet ve devrim teorilerini açıkça inkar ettikleri için burada M-L'in devlet ve devrim teorileri üzerinde kısaca durmamız yeterli olur sanırız. (Evet, "resmen" değil fakat açıkca inkar ettiklerinden neyi kastediyoruz? Modern Revizyonistler, kendi getirdikleri tezleri hep M-L'e "dayandırırlar". Ve onda istisnai olan olguları, zaman ve mekan unsurlarını katlederek genelleştirirler. Böylece "resmen" M-L'i savunur gözükürken fiiliyatta açıkça onun en temel unsurlarını değiştirirler!)

Bilindiği gibi Marks proletarya diktatörlüğü sorununu ortaya koyarken, bundan, eski burjuva devlet aygıtının şiddet yoluyla yıkılarak yerine proletarya devlet aygıtının konulmasını kastetmekteydi. İşte bütün revizyonistler, Marks'ın bu genel teorisi içinde 1870'lerin İngiltere ve Amerikası için istisnai ve geçici olarak gündeme getirdiği bir tahlile dört elle sarılırlar: Marks; o günlerin söz konusu iki ülkesinde proletaryanın politik egemenliğinin başka yoldan "barışçı" yoldan gerçekleşmesinin mümkün olduğunu da belirtmişti. Lenin'in bu belirlemeyi ele alarak açıklığı kavuşturması, barışçıl yoldan sosyalizme geçmenin biricik seçenek olduğunu söyleyen bütün revizyonist tezleri yerle bir etti. Lenin şu noktayı vurguluyordu:

"Marks vardığı sonucu Kıta Avrupası ile sınırlandırıyor. 1871'de, İngiltere, henüz katışıksız kapitalist, ama militarizmin, büyük çapta bürokrasinin bulunmadığı bir ülke örneği iken, bu, kolayca anlaşılır. Onun için Marks, o zaman, hazır devlet cihazını yıkma ön şartı olmadan İngiltere'de bir devrimin, hatta bir halk devriminin mümkün göründüğüne ve mümkün olduğuna karar veriyor.
"Şimdi, 1917 yılında, birinci büyük emperyalist savaş çağında, Marks'ın bu sınırlaması ortadan kalkıyor. Yeryüzündeki angla-sakson 'özgürlüğünün' en büyük ve son temsilcileri olan İngiltere ile Amerika militarizmin ve bürokrasinin ettiği haksızlıklar bakımından bütün Avrupadakiler içinde eksiksiz herşeyi kendine bağımlı kılan, baskısıyla herşeyi bunaltan bürokratik-militarist bir kurumun pis, kanlı batağına saplanmışlardır. Şimdi İngiltere ile Amerika için 'hazır devlet cihazının' yıkılıp yok edilmesi (devlet cihazı, bu ülkelerde, 1914-1917 yıllarında, Avrupa'ya özgü, dünya çapında bir kusursuzluğa ulaştı) gerçek her türlü devrimin ön şartını teşkil ediyor." (Devlet ve İhtilal, abç.)

Yine aynı konuda bir başka yazısında şunları yazmaktadır Lenin:
"Sözü edilen geçen yüzyılın 70'lerindeki İngiltere'dir, tekel öncesi kapitalizmin yücelme dönemidir, o zamanlar militarizmi ve bürokrasiyi en az tanıyan bir ülkedir, o zaman, sosyalizmin "barış içinde" zafere ulaşması için işçi sınıfının, burjuvaziyi 'satın alması' imkanının en çok var olduğu bir ülkedir" (Aktaran: Stalin, Sağ ve Sol Sapmalar Üzerine, abç.)
Öte yandan Stalin, Lenin'in bu görüşünün ışığında meseleyi tamamen açıklığa kavuşturmuştur:
"Marks'ın İngiltere ile Amerika için tanıdığı sınırlama, daha doğrusu istisna bu ülkelerde gelişmiş bir militarizm ile gelişmiş bir bürokrasi olmadığı sürece yerindeydi. Lenin'in görüşüne göre, bu sınırlama, İngiltere ile Amerika'daki militarizm ve bürokrasi, Avrupa Kıtasındaki öbür ülkelerde olduğundan daha çok değilse bile daha az olmayan bir gelişmeye ulaşınca, tekelci kapitalizm şartlarında ortadan kalkıyor." (a.g.e.) Ve Stalin şöyle devam ediyor:
"Marks'ın, kapitalizmin ve sınıf mücadelesinin gelecekte, on yıllar boyunca göstereceği gelişmenin bütün imkanlarını önceden görmesini istemek tuhaf olur. Ama Lenin'in, kapitalizmin yeni gelişme şartlarındaki bu imkanları, bu imkanlar gerçeklik kazanmışken, bulmasına ve genelleştirmesine şaşmak daha da tuhaf olur." (a.g.e.)

Kapitalizmin yeni koşullarındaki bu imkanları genelleştiren Lenin, zaten bu genellemeyi Marks ve Engels'in Doktrinine ait öz'den çıkarmıştır: "Marks ve Engels'in şiddete dayanan devrimin kaçınılmazlığı ile ilgili doktrini... burjuva devletiyle ilgilidir." (Devlet ve İhtilal). Yani şiddete dayanan devrim anlayışının özü bizatihi burjuva devletinin şiddete dayanmasından kaynaklanır. Dişe diş bir devrimci mücadeledir söz konusu olan. Çünkü devlet sınıflararası çelişmelerin uzlaşmaz olduğu gerçeğinden doğmuştur. Ve bu uzlaşmazlığın ezilen sınıfların lehine çözümü gündeme geldiğinde ezen sınıfların iktidarının maddeleşmiş hali demek olan burjuva devleti de maddeten ortadan kaldırılmalı, yani parçalanmalıdır. İşte bu tarihsel gerçek karşısında Lenin şu tarihsel sonuca ulaşmaktadır: "Şiddete dayanan devrim olmaksızın burjuva devlet yerine proleter devleti geçirmek imkansızdır." (a.g.e.)

Toparlarsak, Marks'ın yaşadığı kapitalizmin serbest rekabetçi döneminde bile ancak bir-iki ülkede muhtemel olan barışçıl geçiş yolu, tekelci kapitalizm döneminde artık tamamen olanaksız olmuştur. Çünkü artık serbest rekabetçi dönemin burjuva devletinin muhtevası derinleşmiş, oligarşik diktatörlükler gündeme gelmiştir. Burjuva devlet biçiminin çağımızdaki muhtevası olan oligarşik diktatörlük koşulları altında hem metropol hem de sömürge, yarı sömürge ve yeni sömürge ülkelerde iktidarın barışçıl yoldan ele geçirilmesi anlayışı abes olmaktan da öte saçmalığın daniskası yada revizyonizmin tescillenmiş halidir. (DİPNOT I)

LENİNİST "KAPİTALİST-OLMAYAN YOL" TEZİ

Devlet teorisinden sonra, bir sömürge ülkede objektif olarak proletaryanın mevcut olmayışının, eş deyişle, söz konusu ülkede kapitalist ilişkilerin hiç mevcut olmayışı yada yeni yeni kurulmaya başlamış olmasının sömürgesel devrimi ve devrim sonrası toplumsal yönelimi nasıl etkileyeceğini inceleyelim. Bildiğimiz gibi, bir sömürge ülkede emperyalizmin emtia ihracı sonunda, ticaret kapitalizmi dış dinamiklerle de olsa yeşermeye başlar. (Ya da başlatılan bu süreç, sömürge ülkenin kendi dinamikleriyle gelişmesi olanağının yerini alır.) Ve bu durumda, tüccar kapitalistlerin-ki bunlara sömürgede komprador denir, üretimle ilişkileri olmadığı için sürecin hemen başında bir sanayi proletaryası zaten söz konusu değildir. Yani proletarya cılızdır ve emperyalistlerin yatırımı tercih ettikleri alanlarda sınırlıdır. Bu yüzden, kapitalizm-öncesi ilişkilerin egemen bulunduğu sömürgelerde, taktikleri ve izlenecek proleter siyasetin de ayırdedici özellikleri vardır. Lenin herşeyden önce şunu vurguluyor: "bütün...güçlüklere rağmen bu ülkelerin yığınlarında siyasi bilince ve bağımsız siyasi eyleme bir özlem uyandırmak, proletaryanın mevcut olmadığı koşullar da bile mümkündür." Öyleki bu çaba sayesinde proletarya diktatörlüğünün henüz kurulduğu genç Sovyetler Birliği zengin deneyimlere sahne olmuştur. Dahası bu çaba, proletarya devletinin dışında bile gereklidir. "Besbellidir ki, sadece emtia kapitalizmi tarafından değil, feodaller ve feodal temeller üzerine kurulu devlet tarafından da sömürülen ve ezilen yığınlar, sovyet örgütlenmesi silahını kendi durumlarında bile kullanabilirler." (Lenin.) Bu silah, feodal ve yarı feodal nitelikte köylü ilişkileri çerçevesi içinde de uygulanabilir. İşte bu silahın nasıl uygulanacağı, yani belirtilen özelliklere sahip ülkelerde proleter devrimcilerinin taktik ve politikasının ne olacağı önemli bir sorundur. Ve bu sorun III. Enternasyonal'in II. Kongresinde tartışılarak teorik bir sonuca bağlanmıştır.

"Sorun şöyle konulmaktaydı: Ekonomik gelişmenin kapitalist aşamasının, halen kurtuluş yolunda ilerleyen ve aralarında savaştan bu yana (I. Emperyalist savaş kastediliyor.) ileri bir hareket görülen geri kalmış halklar [uluslar] için kaçınılmaz bir aşama olduğu görüşünü doğru bir görüş sayabilir miyiz? Biz buna olumsuz cevap verdik. Eğer muzaffer devrimci proletarya, bu halklar arasında sistemli bir propaganda yürütürse, eğer sovyet hükümetleri ellerindeki bütün olanaklarla bu halklara yardımda bulunursa, kapitalist gelişme aşamasının geri kalmış halklar için kaçınılmaz olduğuna inanmak hata olur. Bütün sömürgelerde ve bütün geri kalmış ülkelerde biz sadece bağımsız militan kadroları ["savaşçı birlikleri"] parti örgütleri kurmakla yetinmemeliyiz, bu ülkelerdeki kapitalizm-öncesi koşullarına uygulamaya önem vererek şimdiden köylü sovyetlerinin örgütlen-

YOLDAN GEÇİT YOK!

MODERN REVİZYONİZM: SOSYALİZMİN KAPİTALİZM KARŞISINDA SAHİP OLDUĞU EKONOMİK-SOSYAL ÜSTÜNLÜK SAYESİNDE, AVRUPA İŞÇİ SINIFININ BARIŞÇIL YOLDAN İKTİDARA GELECEĞİNİ ÖNE SÜRMEKTEDİR. BU BAKIMDAN DÜNYA SOSYALİST ÜLKELERİNİN VE KOMÜNİST PARTİLERİNİN MERKEZİ GÖREVİ NÜKLEAR SİLAHLARIN GÜNDEME GELECEĞİ MUHTEMEL BİR DÜNYA SAVAŞINI ÖNLEMEK OLMAKTA VE BU MERKEZİ GÖREVİN IŞIĞINDA SOSYALİZME BARIŞCIL GEÇİŞİN KOŞULLARININ HAZIRLANMASINA ÇALIŞILMAKTADIR. YANİ MODERN REVİZYONİSTLERE GÖRE, ŞİDDET KULLANMADAN BURJUVA DEVLETİNİN BASİTCE ELE GEÇİRİLMESİ MÜMKÜNDÜR.

mesi için propaganda yapmakla yetinmemeliyiz, ama III. Enternasyonal, ileri ülkelerin proletaryasının yardımıyla, geri kalmış ülkelerin sovyet rejimine ["sistemine"] ulaşabilecekleri ve kapitalist aşamadan geçmeden bazı gelişme aşamalarından geçerek sovyet düzenine ["komünizme"] ulaşabilecekleri ilkesinin, teorik plânda doğruluğunu tanıtlamalıdır da." (Lenin) (DİPNOT 2)

Görüldüğü gibi Lenin, Kurtuluş yolunda ilerleyen sömürge ülkeler için kapitalist-olmayan bir yol önermekte, yani bu ülkelerde kapitalist aşamanın yaşanmasını zorunlu saymamaktadır. Bunun başarılabilmesi için söz konusu ülkelde muzaffer bir proletaryanın (ve proletaryanın mevcut olmaması halinde biz ekleyelim: proleter devrimcilerin) bulunması gerekmektedir. Dahası, böyle bir mücadele ve örgütlenme de kapitalist-olmayan yolun izlenmesinde yeterli olmamakta, ileri ülkelerin proletaryasının desteğine kesinlikle ihtiyaç duyulmaktadır. Lenin bu görüşlerini başka makalelerinde de açmıştır. Yine Komünist Enternasyonalin II. Kongresinde okunan başka bir raporda, "....kapitalist olmayan ülkelerde (...) şuraların kurulması mümkündür; ama bunlar işçi şuraları değil köylü şuraları yada emekçi şuraları (sovyetleri) olacaktır" demektedir. (Doğuda Ulusal Kurtuluş Hareketleri) 1921 yılında, yani bu önerisinden bir yıl sonra da, Moğolistan Halk Cumhuriyeti'nden gelen bir heyetle yaptığı konuşmada, bu cumhuriyetin kapitalist olmayan bir kalkınma yolu izlemesinin mümkün ve gerekli olduğunu belirtmiştir. Ayrıca, kapitalizm-öncesi koşulların hüküm sürdüğü Moğolistan'da iş başında olan "Devrimci Halk Partisi"nin bir komünist Partisine dönüşmesi gerekip gerekmeyeceği sorusuna verdiği cevap da ilginçtir: "Çoban unsurlar proleterleşinceye kadar devrimciler, devlet, ekonomi ve kültür faaliyetlerini geliştirme yolunda bir hayli çalışmak zorunda kalacaklardır. Bu çalışmalar belki en sonunda Devrimci Halk Partisinin bir Komünist partisine 'dönüşmesi"ne yardımcı olabilir. Sadece bir tabela değişikliği zararlı ve tehlikelidir." (a.g.e.)

Lenin'in böyle bir kalkınma yolunu, emperyalizmin tahakkümü altında bulunan kapitalizm-öncesi ülkelere, bu tahakkümden kurtulduktan sonra en elverişli ve sosyalizme ulaşabilen yol olduğu için önerdiği ortadadır. Bunu önerirken Feodalizme karşı mücadeleyi de ihmal etmemektedir. Hatta diyebiliriz ki, daha sonra Mao Zedung tarafından sistemleştirilen "Milli Demokratik Devrim" teorisinin özü Lenin'deki bu tespitte mevcuttur. Ve Stalin bu özü Çin Devrimi için getirdiği taktiksel göstergelerde daha da derinleştirmiştir.

Yukarda Lenin'den aktardığımız görüşler, elbette sömürgesel devrimlerin bütün perspektiflerinin açıklamada yeterli değildir. Zaten teoriyi bir dogma değil bir eylem kılavuzu olarak gören büyük usta kehanette bulunmaktan da şiddetle kaçınmıştır. Tartıştığımız konu bakımından, bunu en açık şekliyle "Doğu Halkları Örgütleri"ne seslenirken görmekteyiz: "Bunlar, çözümünü hiçbir komünist kitapta bulamayacağımız ama Rusya'nın başlattığı ortak mücadelede bulacağımız sorunlardır. Bu davayı ele alıp, kendi bağımsız tecrübelerinizle çözmek zorundasınız" (a.g.e)

Ancak belirttiğimiz gibi, Stalin, Lenin'in ortaya koyduğu bu tezleri kendi döneminin pratiği içinde ele almış, bu tezleri dogmatizme düşmeden zenginleştirerek sömürgesel devrimlere ışık tutmuştur. Aynı zamanda Komintern'in önderliğini de sürdüren Stalin bu konuyu enine boyuna incelemiştir. Onun incelemesi, proletaryanın sömürge ülkelerde mevcut olmayışına, yada mevcudiyeti söz konusuysa, bunun ileri kapitalist ülkelerdeki konumundan farklılığına yöneliktir. Şimdi kısaca Stalin'in bu konudaki görüşlerini aktaralım:

Stalin, kendi dönemini analiz ederken (1925 yılında) sömürge ve bağımlı ülkelerin özelliklerinden birisi olarak gerçeklikte artık hepsini kapsayan tek bir Doğu'nun olmadığını belirtiyor. "Eskiden, sömürge Doğu, tek bir bütün oluşturuyordu. Şimdi, bu düşünce artık gerçekliğe uymuyor. Şimdi en azından üç sömürge ve bağımlı ülke kategorisi vardır" (Ulusal Sorun ve Sömürgesel Sorun) diyor. Ve bütün bu ülkelerin hiç bir biçimde aynı plana konulmamalarını hatırlatıyor.

Birinci kategoride, hemen hemen kendi proletaryası hiç bulunmayan ve sanayi bakımından hiç gelişmemiş Fas türü ülkeleri gösteriyor: "Ulusal burjuvazinin henüz devrimci ve uzlaştırıcı partilere bölünmemiş bulunduğu Fas gibi ülkeler bakımından, komünist öğelerin görevi, emperyalizme karşı tek bir ulusal cephe kurmak için bütün önlemleri almaktır. Komünist öğelerin tek bir parti içinde kümelenmesi, bu ülkelerde anca emperyalizme karşı tek bir savaşın içinde, özellikle emperyalizme karşı muzaffer bir devrimci savaştan sonra gerçekleşebilir." (a.g.e.)

İkinci kategoride sanayi bakımından az biraz gelişmiş ve görece az sayıda bir proletaryası bulunan Cin ve Mısır türü ülkeler yer almaktadır: "Tek bir ulusal cephe siyasasından, komünistlerin bu ülkelerde, işçiler ile küçük burjuvazinin devrimci blok siyasasına geçmeleri gerekir. Bu blok, bu ülkelerde, tek bir parti 'Kuomingtang' türünde bir işçi ve köylü partisi biçimine bürünebilir; ama gene de bu özgül türdeki partinin, gerçekte iki gücün, komünist partisi ile devrimci küçük burjuva partisinin oluşturduğu bloku temsil etmesi koşuluyla ulusal burjuvazinin melez niteliği ve tutarsızlığını açığa vurmak, emperyalizme karşı amansız bir savaşım vermek- bu blokun görevleri işte bunlardır. Eğer komünist partiyi eli ayağı bağlı tutmaz, eğer komünist partinin ajitasyon ve propaganda çalışmasını önlemez, eğer proleterlerin devrimci hareketinin komünist parti yöresinde toplanmasını engellemez, eğer devrimci hareketin komünist parti tarafından gerçek yönetim işini kolaylaştırırsa, böyle iki bileşimli bir parti zorunlu ve yararlıdır. Eğer bütün bu koşullar uygun düşmezse, bu ikili bileşimli parti zorunlu değil, yararsızdır; çünkü o zaman ancak komünist öğelerin burjuvazi saflarında dağılmasına, ancak proleter ordunun komünist parti tarafından yitirilmesine götürebilir." (a.g.e.)

Üçüncü kategoride ise, kapitalist bakımdan az gelişmiş ve az çok kalabalık bir proletaryası bulunan Hindistan türü ülkeler yer almaktadır: "Hindistan gibi ülkelerde durum biraz başkadır. Hindistan gibi sömürgelerin varlık koşullarında özsel ve yeni olan şudur ki, sadece ulusal burjuvazi devrimci ve uzlaşıcıcı partilere bölünmekle kalmamış, ama herşeyden önce bu burjuvazinin uzlaşıcı bölümü, emperyalizm ile anlaşmaya varabilmiştir. Burjuvazinin emperyalizmden çok devrimden korkan, yurdunun çıkarlarından çok kendi para kesesini düşünen bu zengin ve etkili bölümü kendi öz ülkesinin işçileri ve köylülerine karşı emperyalizm ile birleşerek, her iki ayağı ile devrimin yeminli düşmanları blokunda yer alır. Bu blok parçalanmadan, devrim zafer kazanmaz. Ama onu parçalamak için, uzlaşıcı ulusal burjuvazinin ihanetini ortaya çıkararak, emekçi yığınları onun etkisinden kurtararak ve proletarya hegemonyasını gerçekleştirmek için zorunlu koşullar sistemli bir biçimde hazırlanarak, bu ulusal burjuvaziye karşı ateşi yoğunlaştırmak gerekir. (...)

"Kapitalist bakımdan gelişmiş sömürge ve bağımlı ülkeler devrimci hareketinin ivedi görevleri de buradan çıkar: 1. işçi sınıfının en iyi öğelerini komünizme kazanmak ve bağımsız komünist partileri kurmak.
2. Uzlaşıcı ulusal burjuvazi ile emperyalizm blokuna karşı, işçilerin, köylülerin ve devrimci aydınların ulusal devrimci bir blokunu kurmak. 3. Bu blok içinde proletarya hegemonyasını sağlamak. 4. Kentsel ve kırsal küçük burjuvaziyi, uzlaşıcı ulusal burjuvazinin etkisinden kurtarmak için savaşım vermek. 5. Kurtuluş hareketinin, ileri ülkeler proleter hareketi ile ittifakını sağlamak." (a.g.e.)

Revizyonizmin özü Değişmemiştir:

Aynı Besteye Değişik Güfte; Küçük Burjuva Demokrasisi Yerine İLERİ DEMOKRASİ!, Kapitalist Olmayan Yol Yerine TOPLUMSAL İLERLEME!

Toparlarsak: Lenin, kapitalizm-öncesi üretim ilişkilerinin egemen olduğu ülkelerde, yani proletaryanın objektif olarak mevcut olmadığı ülkelerde, kapitalist üretim biçiminin yaşanmasının gereksiz olduğu anlamında, kapitalist-olmayan bir yol izlenerek sosyalizme nasıl ulaşılabileceğini anlatmıştır. Ve bu ilk kez, genç SSCB sınırları içindeki pre-kapitalist üretim ilişkilerini yaşayan halklara muzaffer Sovyet proletaryasının yardım elini uzatmasıyla mümkün olmuştur. Burada, diğer sömürge ülkelerdeki kapitalist olmayan yol deneyleri konusunda önemle vurgulanması gereken şudur: Bu deneyin başarıya ulaşması için, devrimin önderliği, proletaryanın ideolojisiyle silahlanmış örgütler tarafından yürütülmelidir, küçük burjuva devrimci örgütleri tarafından değil. Ve bu ülkelere "ileri ülkeler proletaryasının ve sosyalist ülkelerin yardım elini uzatması gerekir. Ayrıca, kapitalist olmayan-yol tezinin, Stalin'in yukardaki makaleyi yazdığı yıllardaki 1925'lerdeki "Fas türü" ülkelerin günümüzdeki benzerlerine uygulanabilirliğini vurgulamalıyız. Diğer 2 kategorideki ülkelerde, Stalin'in belirttiği gibi ve daha sonra Mao Zedung tarafından formüle edildiği gibi, Milli Demokratik Devrim'ler söz konusudur....

Görüldüğü gibi, Leninist "kapitalist-olmayan yol" tezi, proletaryanın mevcut olmadığı ülkeler için geçerlidir; proletaryanın ideolojik öncülüğünü vurgulayan ve bu konuda kesinlikle taviz vermeyen bir tezdir.

(Bu konuda ayrıntılı bilgi için Mahir Çayan yoldaşın, Aydınlık Sosyalist Dergi 15. ve 20. sayılarında yayınlanan yazılarına başvurulabilir. Bu yazılar hakkında söyleyeceklerimiz belki kimilerine "şaşırtıcı" gelecektir: Mahir Çayan bu yazıları, "kapitalist-olmayan yol" tezlerini, bugün "sosyal emperyalist" dedikleri modern revizyonistlerden daha ilkel bir şekilde ve Doğan Avcıoğlu'nun kuyruğuna takılarak savunmaya kalkışan PDA kalpazanlarını eleştirmek için yazmıştı!.!)

MODERN REVİZYONİSTLERİN TEZLERİNİN GENEL BİR DEĞERLENDİRMESİ

Modern revizyonistlerin sosyalizme barışçıl geçiş çerçevesinde ortaya koydukları çarpık tezlerinin unsurlarına ayırarak eleştirmesini gelecek yazımıza bırakarak, burada, yukarda anlattıklarımızın nasıl revize edildiğine en genel hatlarıyla değinelim. Bunun için de modern revizyonizmin dünya devrimi konusundaki görüşlerine bakmak yeter. Temel çelişmenin sosyalizm ile kapitalizmin güçleri arasında olduğunu tespit etmekle yetinen ve bu tespiti dünya devrimci sürecinin baş çelişmesiyle aynılaştıran (temel çelişme-baş çelişme ayrımı yapmayan) modern revizyonizm; sosyalizmin kapitalizm karşısında sahip olduğu ekonomik ve sosyal üstünlük sayesinde, Avrupa işçi sınıfının barışçıl yoldan, bütün halkın desteğini alarak iktidara geleceğini öne sürmektedir. Bu bakımdan, dünya sosyalist ülkelerinin ve komünist partilerinin merkezi görevi nükleer silahların gündeme geleceği muhtemel bir dünya savaşını önlemek olmakta, ve bu merkezi görevin ışığında sosyalizme barışçıl geçişin koşullarının hazırlanmasına çalışılmaktadır. Yani modern revizyonistlere göre, şiddet kullanmadan burjuva devletinin basitçe ele geçirilmesi mümkündür. Temel çelişmeyi, yukarda belirttiğimiz gibi tespit eden modern revizyonistler aynı zamanda, ulusal kurtuluş savaşlarının rolünü ikinci plana da itmiş olmaktadırlar. Çünkü modern revizyonistler nihai tayin edici olan sosyalizm ile kapitalizm arasındaki çelişmeyi, yani temel çelişmeyi,

DEVAMI SAYFA 11 DE

İTÜ DİRENİŞİ

İTÜ ÖĞRENCİLERİ, DEMOKRATİK HAKLARINI ALMAK AMACIYLA BAŞLATTIKLARI DİRENİŞLERİNİ BÜYÜK BİR COŞKUYLA SÜRDÜRÜYORLAR. OPORTÜNİSTLERİN BÜTÜN ENGELLEME ÇABALARI BU DİRENİŞİ DURDURAMIYACAKTIR.

12 Mart öncesi verilen şanlı mücadelelerle kazanılan kısmî demokratik bir takım haklarımız,12 Mart açık faşizm döneminde oligarşi tarafından gaspedildi. 12 Marttan bu yana verilen birbirinden kopuk mücadeleler bu kısmi demokratik hakları tekrar elde etmeye yeterli değildi.Bu kopuk mücadelenin nedeni genel olarak 12 Mart döneminden sonra revizyonizmin, ve proleter devrimci hareketten dönen oportünist pasifist teslimiyetçi görüşlerin Türkiye devrimci hareketine belirli bir dönem damgasını vurması, bunun kaçınılmaz sonucu İTÜ' ye yansımasından başka birşey değildi.

Bugün İTÜ kitlesi zor ama kararlı bir mücadeleye atıldı.

1975-1976 öğretim döneminde İTÜ' nün akademik-demokratik sorunlarına sahip çıkabilmek için İTÜ-DER kuruldu. Bu dönemde Türkiye Solunda bir takım keşiflerin yeni yeni "Amerika buluşları" tabii ki İTÜ'de de tartışılacaktı! Bu tartışmaların alabildiğine ileri boyutlara ulaşması İTÜ kitlesini okuldan soyutladı. "Forum enflasyonları" kitleyi politize etmek bir yana,kendi öz sorunlarına sahip çıkmasını engelledi.

Biz İTÜ-DER muhalefet grubu olarak bu tartışma platformuna belirli bir dönem girdik. Objektif gerçeklerin belirleyiciliği bizleri doğru bir çizgi izlemeye zorladı. O dönemden bu yana birimlerimizde öz sorunlarımız doğrultusunda çalışma yaptık.Bu çalışmalar sonucu İTÜ kitlesi kendi sorunlarına sahip çıkmaya başladı. Artık İTÜ'de kararlı bir aktif mücadeleye girmenin gerekli olduğu kanısında. İTÜ-DER yönetimindekilerden başka herkes inanmıştı. 1976 yılı Şubat ayından bu yana İTÜ-DER yönetimini bu alanda mücadele vermeye zorladık. Bunun sonucu pasifist,oportünist İTÜ-DER yönetiminin gerçek yüzünü gören eski DGD'li arkadaşlar yönetimden istifa ettiler. Bizlerle beraber pratikte olumlu tavır almaya başladılar.

İTÜ-DER yönetimi boykota neden karşı çıkıyordu. Bu oportünizmin genel siyasetinden kaynaklanıyor du elbette.

Oportünizm aktif mücadelenin olduğu yerde dikiş tutturamazdı.Eriyip yok olmak zorunda idi. Oportünizmin İTÜ'de kitle tabanını kaybetmesi İstanbul çapında kurulacak olan tek kitle örgütü seçimlerinde belli olmuştu. Biz "Devrimci Gençlik" grubu olarak kendi siyasetimiz doğrultusunda, çalışmalarımızı yürüttük. Elbette kitleler doğru siyaset etrafında kümelenecekti. Bu çalışmalarımızın neticesi olarak bugün İTÜ kitlesi oportünistlerin, engellemelerine rağmen boykot kararı alarak aktif mücadeleye atıldı.

BOYKOTUN GELİŞİMİ

Boykot çağrılarımıza dar toplantılarda sürekli olarak "boykot pasif eylemdir" diyerek karşı çıkan- kitleler önünde yapabildiğimiz pek az forumda, kitlelerin potansiyeli karşısında "boykota karşı olmadıklarını", "önerilerimiz arasında fark yoktur" diyerek tabiri caizse kıvırtıyorlardı. Zaten oportünizmin genel karakterlerinden birisi de bu değil miydi?

Forum sonunda İTÜ kitlesi "boykota evet" slogan etrafında birleşti. İTÜ-DER yönetimi tecrit ederek boykota fiilen başladı.Yapılan ikinci genel foruma kadar olan sürede objektif olarak "boykot kırıcılığı" yapan İTÜ-DER yönetimine rağmen boykot başarı ile sürdürüldü.

Yapılan ikinci genel forumda oportünistler boykotun gerici,maceracı, anarşist eylem türü olduğunu söyleyerek aktif kitle eylemlerinden ne anladıklarını ortaya koydular. Onlara göre aktif kitle eylemi bildiri dağıtmak,afiş asmak, anket düzenlemek..vs. dir. Ama biz önümüzde duran sorunların ancak ve ancak en son kullandığımız, en zor ve en sert silahımız boykotla çözümleneceği inancında idik. Diğer çalışmaları boykota tabi, tali eylemler görüyorduk. Biz bu tür eylemleri boykot süresince sürekli olarak hayata geçirdik.

Genel forum sonunda kitle ezici bir çoğunlukla boykota devam kararı aldı. Bu oportünizmin İTÜ'deki çöküşünün en belirgin örneği oldu.

Oligarşinin bütün engellemelerine, faşist zorbaların saldırısına, emperyalizmin sol içindeki uzantılarının "boykot kırıcılığına" rağmen boykotumuzu haklarımızı alana dek kararlı bir biçimde sürdüreceğiz. Bu yolda önümüze çıkan bütün engelleri çiğneyerek hedefe varacağız. Bütün devrimci kardeşlerimizin bize bu haklı mücadelemizde Devrimci Gençlik vasıtası ile destek olacaklarına inanıyoruz.

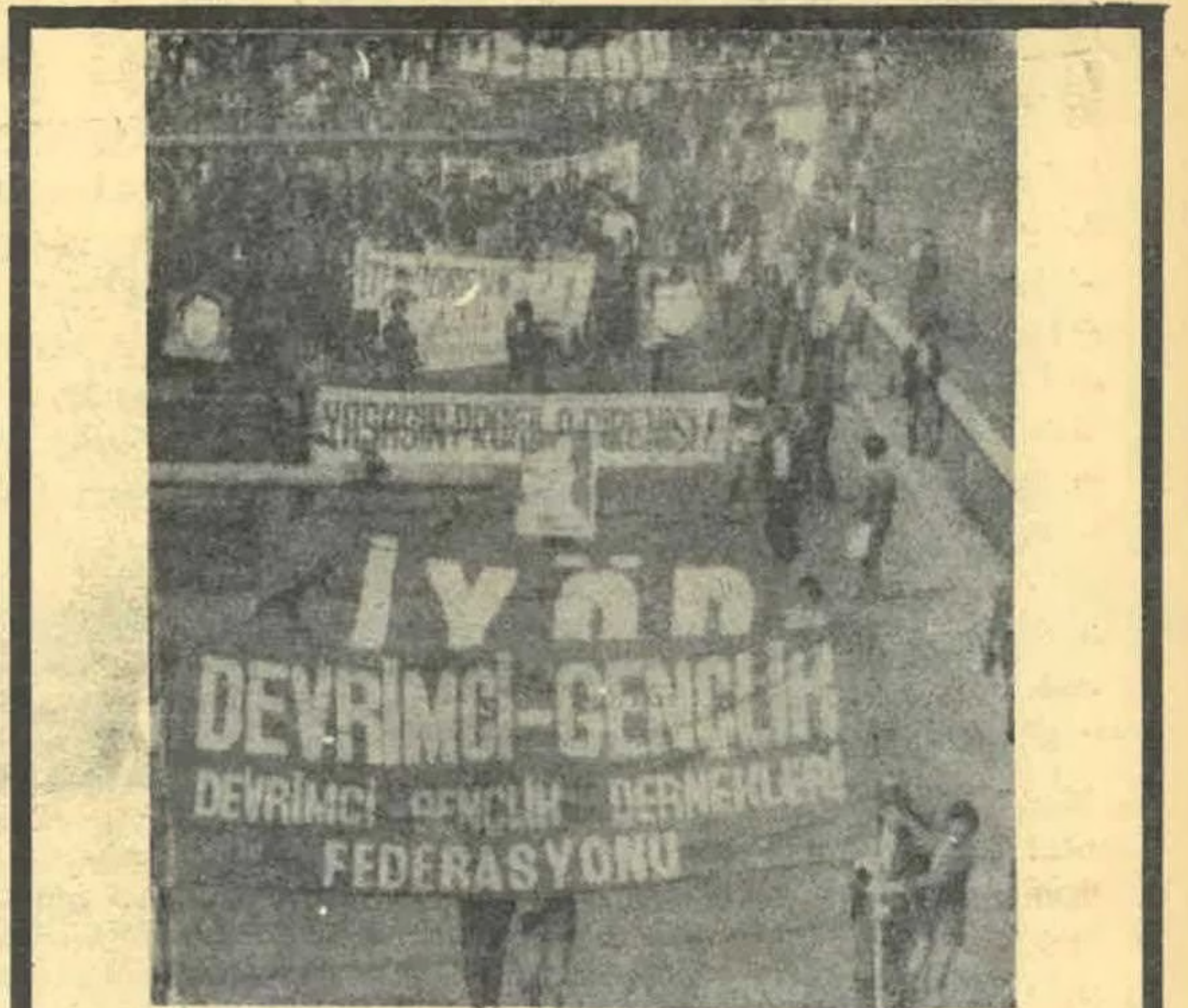
Kahrolsun Faşizm

Yaşasın Mücadelemiz

Demokratik Üniversite kavgamızda İleri

Mücadelemiz Birliğimiz Birliğimiz Zaferimiz Olacaktır

İTÜ ÖĞRENCİLERİ

DEVRİMCİ GENÇLİK DERNEKLERİ FEDERASYONU ve İYÖD İSTANBULDA FAŞİST SALDIRILARI ve İTÜ'DE Kİ BASKILARI KINAYAN BİR MİTİNG YAPMIŞTIR,

Devrimciler İstanbul'da yürüyüş yaptı

3 Ekim 1976 günü İstanbul'daki öğrenci dernekleri DEVRİMCİ GENÇLİK DERNEKLERİ FEDERASYONU (DEVRİMCİ GENÇLİK) - İYÖD önderliğinde faşist saldırılara karşı bir miting ve yürüyüş düzenlemişlerdir.

Profilo Fabrikalarındaki direnişte şehit düşen işçi YAKUP KESER arkadaşın resminin en önde taşındığı yürüyüşte faşist saldırılar baskı ve zulüm lanetlenmiştir.

İTÜ'de devam etmekte olan direniş ve istekleri de duyurmak amacını taşıyan yürüyüş Saraçhane önünden başlamış ve Aksaray Beyazıt yolunu takip ederek Sultanahmet Meydanında yapılan bir mitingle sonbulmuştur.

Miting alanında yapılan konuşmalarda, özellikle işçiler üzerine yapılan baskılar kınanmış, ve tüm yurtseverlere, demokratlara bu saldırılara karşı aktif direnişe geçilmesi gereği vurgulanmıştır.

Bir diğer konuşmacı da, İstanbul Teknik Üniversitesinin sorunlarını ele almış ve şöyle konuşmuştur. "İTÜ devrimci gençliğinin 20 yıllık bir mücadelesi var. Nisbi olarak da olsa kazanılmış demokratik haklarımız şimdi tamamen gaspedilmek isteniyor. Can güvenliğini korumak adına okula gelen polis burada kontrol kurup bizi tehdit ediyor. Özel olarak bütün Üniversitelerde faşist baskı son hadde ulaşmıştır". Miting, devrimcilerin faşizme ve emperyalizme karşı mücadele edeceklerine and içmesiyle sona ermiştir.

Elazığ Olayları

Elazığ olaylarının kaynaklandığı menbayı kavramak için önce içerisinde bulunduğumuz şu günlerde Türkiye'de nelerin olup bittiğine kısa da olsa değinmekte yarar görmekteyiz. Oligarşi bu gün gelişen devrimci hareketi sindire bilmek için büyük bir çaba sarfetmektedir. Aynı zamanda siyasi yönetimin bileşiminin çelişkileri yapısında taşıması ve zaman zaman bu çıkar çevreleri arasındaki çelişkilerin had safhaya çıkışı, Elazığ olayları gibi daha nice olaya sebep olmuştur ve olacaktır. Özünde gelişen devrimci dalgaya set vurmak ve kendi aralarındaki çelişkileri çözümleme anlayışından kaynaklanan bu olaylar emperyalist-kapitalist sistemin yapısındaki bunalımın daha da derinleşmesinin, yeni bir halkasını oluşturmakta, ülkemizde.

Özelinde Elazığ'da suni olarak oligarşi tarafından yaratılmak istenen bir alevi-sünni çelişkisi vardır. Yer yer gelişen devrimci harekete büyük bir darbe vurmak isteyen siyasi yönetim biçimi etnik gruplar arasındaki çelişkileri kamçılayarak gelişen devrimci dalgayı, faşist milislere peşkeş çekmenin çabası içerisindedir. İşte Elazığ'da tezgahlanan oyunun ikincil amacı da bu içeriği yansıtmaktadır.

Birgün önce CHP Gençlik Kolları eski başkanı ile faşist milisler arasında başlayan kavganın adliyeye intikal ettirilmesinden sonra, olay 4 Eylül günü adliye önüne toplanan faşistlerin, orada geçmekte olan devrimcilere saldırması ile başlamıştır. Olay sırasında ülküdaşlarından birinin ölmesinden sonra, büyük bir kalabalıkla CHP, TÜM-DER, TÖB-DER, TMOB gibi binaları yağmalamış - lardır. Daha sonra özellikle devrimcilerin, alevilerin yoğun olduğu bir yöreye saldırarak dükkanları, işyerlerini tahrip edip yağma hareketlerine girişmişlerdir. Yağmaladıkları yiyeceklerle akşam iftarlarını açarlarken,diğer yandan da alevilerin camileri bastıkları gerekçesi ile halkı kışkırtmışlardır. Bu arada iki tane ülküdaşlarının daha ölmesinden sonra, serseri mayınlar gibi her önüne gelen işyerini, meskeni ... v.s. dinamitlemişlerdir. Ertesi gün sayısız yağmayı talanı, çapulculuklarını gizlemek isteyen faşistler basına sansür koymuş, demokrat gazetelerin satılmasını dahi yasaklamışlar - dır.

Toplu haldeki yeniyilerinden sonra, kendilerinin yoğun olduğu semtlere tek tek devrimcilerin, evlerini tahrip ederek tatmin olmaya çalışan faşist milisler,sakinleşmeye başlayan ortamı, yeni bir cinayetle alevlendirmişlerdir. Elazığ'da nihayet 24.10.1976 günü Yenimahalle semtinde fırında ekmek almak için,sıra bekleyen iki devrimciye kahpece ateş açmışlar, İsmail Tuncer isimli devrimci işçinin ölümüne, Lokman Erkman isimli öğrencinin yaralanmasına neden olmuşlardır.

Emniyet görevlileri katilleri yakalayacağı yerde, ölen arkadaşlarına karşı son görevlerini yapmak için toplanan devrimcileri göz altına almışlardır.Yapılacak töreni engellemek için, ölen arkadaşımız İsmail Tuncer'in kardeşi karakola götürülmüş kendisine törenin yapılmaması için tehditler savurulmuştur.

Şurası bilinmelidir ki, ne faşist katillerin kurşunları, ne de resmi ideolojinin tehditleri inandığımız davadaki "Kurtuluşa kadar savaşımızı" durdurmaya yetmeyecektir.

Yaşasın Kürt ve Türk Halklarının Kardeşliği!

MAO DÜNYA HALKLARININ ÖNDERLERİNDEN BİRİ DAHA ARAMIZDAN AYRILDI

ÇİN PROLETARYASININ VE DÜNYA HALKLARININ ÖNDERLERİNDEN BİRİ DAHA ARAMIZDAN AYRILDI. EMEKÇİ SINIFLAR İÇİN SAVAŞMANIN ONURU İLE YÜKLÜ OLARAK, MAO ZEDUNG YOLDAŞ DA ÖLÜME, ÖLÜMSÜZLÜĞÜ İLE VARDI. ARKASINDA KOSKOCA BİR TARİH VAR, 27 YILLIK SİLAHLI MÜCADELENİN ŞANLI TARİHİ. VE DAHA KALEM YAZMAZ NİCE ŞANLI BİR TARİH. BU YAZI MAO'YU ANLATMA VEYA ANMA İDDİASINDA OLAN BİR YAZI DEĞİL. BİZ TÜRKİYE'Lİ DEVRİMCİLER TARAFINDAN MAONUN GERÇEK ANILIŞI TÜRKİYE DEVRİMİNİ YAPMAMIZLA OLACAKTIR BUNUN BİLİNCİNDEYİZ. ANCAK MAONUN MÜCADELESİNİN TÜRKİYENİN DEVRİMİ İÇİN YORUMU ONU BİR "İLAH" OLARAK LANSE ETMEKLE DEĞİL ONUN TEORİK ÖNERMELERİNİ AÇMAKLA OLACAKTIR.

Yoldaş Mao 1893 yılında Hunhan'da doğdu. Babası bir köylüydü. 4 Mayıs 1919 hareketinde öğrenci hareketinin bir örgütçüsü olarak görürüz Mao'yu. Bu hareket feodalizme karşı Çin'deki mücadelenin başlangıcı sayılır. 1928 yılında Mao ve Cu Teh 4. İşçi ve Köylü Ordusunu kurdular ve Mao siyasi komiserliğe getirildi.Mao 7 Kasım 1931'de hükümet başkanlığına getirildi. 16 Ekim 1934 Çin'de önemli bir olay Uzun Yürüyüş Kızıl Ordu Savaşıyor ve bir yiğit savaşçı Mao Tse Tung kavganın içersinde mücadelesi devam ediyor Çin proletaryasının önderinin. Japon işgali sırasında Komintang'la ittifak kuran Çin Komünist Partisi Mao'nun strateji ve taktikleri çerçevesinde hareket ederek başarıya ulaşmıştır. Ve 1935'de Mao parti başkanı seçildi. Çan Kay Şek'i yenilgiye uğratarak başarı kazanan Çin Komünist Partisi'nin önderliğinde, 1949'da kurulan Çin Halk Cumhuriyetinin başkanlığına Mao Tse Tung getirildi ve mücadelesi Kültür Devrimi aşamasındandan gerçek günümüze ulaştı.

Çin devriminin özelliklerini anlatmak ve Mao'yu anlatmaya çalışmak aslında uzun bir çalışmanın ürünü olabilir ama bu kısa yazımızda bile onun teorisi vurgulanmalı ve Mao Tse Tung'un bu yönü kitlelere kavratılmalıdır. Öncelikle Mao'ya eleştirisel bir gözle yaklaştığımızı ve onun getirdiği tezlerin bir kısmını kabul etmediğimizi belirtelim. Ama bu Mao Tse Tung'un inkar ve "karşı-devrimci" olarak görülmesi değildir. Bu anlamda Mao'yu değerlendirişimiz bazı mihrakların dışında ve Türkiye devrimine uygulamak için olacaktır.

Mao Tse Tung her ülke devrimi gibi Çin devrimininde özellikleri olduğundan ısrarla bahseder.O her türlü şabloncu eğilime karşıdır. Bu anlamda Çin devrimininde Rus devrimine benzetilemiyeceğini yazmıştır. Mao Tse Tung Çin devriminin özelliklerini şöyle belirtir.

"...Siyasi ve ekonomik yönden gelişmenin eşit olmayan ve büyük bir devrim geçirmiş geniş bir yarı sömürge: zayıf ve küçük bir Kızıl Ordu; ve tarım devrimi-işte Çindeki devrimci savaşın dört özelliği. Çin devrimci savaşının yönünü çizen, stratejik ve taktik ilkelerini belirleyen bu özellikleridir.(1)

Bu özellikler ışığında Çin Devrimi emperyalizmin II. bunalım dönemine has bir devrim olarak değerlendirmek ve onun tecrübelerinden dersler çıkartmak durumundayız. Yoldaş Mao Çin devriminin yolunu çizerken Çin'de iktidarın silah zoruyla ele geçmesi için kırlık alanlarda kızıl siyasi iktidar bölgeleri kurmanın ve şehirleri kırlardan kuşatmanın şart olduğunu ortaya koydu.

Mao Tse Tung silahlı halk savaşına inanan onu pratiği ve teorisiyle dünya halklarına sunan bir devrimcidir. Mao silahlı mücadele konusunda şöyle diyor:

"...Her komünist şu gerçeği iyice kavramalıdır, siyasi iktidar namlunun ucundadır.(2)

Ve yoldaş Mao Çin devrimini bu gerçekten hareketle başarıyla tamamlamıştır. Baştan beri silahlı mücadelenin gerekliliğini kavrayan ve kavratmaya çalışan Mao bu önermesini Çin'de silahlı mücadelenin objektif şartlarının her zaman var olduğunu ve bu mücadele biçiminin temel olduğunu anlatan şu yazısıyla kanıtlar.

"...Çin'de savaş mücadelenin temel şekli ve ordu örgütlenmenin, temel şeklidir. Yığın örgütleri ve yığın mücadeleleri gibi öbür şekiller de önemlidir... Ama onların amacı savaşa hizmet etmektir... Çin'de proletarya partisinin temel ödevi partinin hemen başlangıcından beri karşı karşıya kaldığı ödevi...silahlı mücadeleler örgütlemektir.(3)

Çin devriminin pratiği ve Mao Tse Tung'un tezleri tüm dünya proleterleri önünde bir tecrübe bir kılavuzdur. Emperyalizmin II. bunalım döneminin muzaffer proleter devrimcisi Mao Tse Tung yoldaşın Marksizm-Leninizm hazinesine katkıları 3 ana başlık altında toplanabilir. Bu ana başlıklar aynı zamanda Çin devriminin özelliklerinin kavranmasında da temel taşları ödevi görecektir.

1-Çelişki konusunda Mao'nun getirdiği açıklamalar
2-Yeni Demokratik devrim (M.D.D.)
3-Proleter Kültür Devrimi

Mao'nun kavranması ve anısının yaşatılması bu üç temel taşın kavranmasından geçer.

Çelişki Sorunu

Mao "Teori ve Pratik" adlı eserinde Marksist bilgi teorisini büyük bir ustalıkla formüle etmiştir. Diyalektiğin kavranmasında olayların doğru diyalektik yorumu Mao'nun çelişki konusunda getirdiği tezlerin kavranması ile paraleldir. (Baş Çelişki,Temel Çelişki Kavramları). Farklı çelişkilerin farklı yöntemlerle çözümü ilkesi Mao'nun formülasyonu ile olgun halini almıştır.

Yeni Demokratik Devrim

Milli demokratik devrimin ön izleri Mark-Engels ve Lenin'de de görülür. Örneğin Marks "Fransa"da Sınıf mücadeleleri"nde Engels "Almanya'da Burjuva Demokratik Devrimi"nde Lenin "İki Taktik"te kesintisiz devrim teorisini formüle etmişler ve burjuva demokratik devrimde proletaryanın hegemonyasını vurgulamışlardır.Ama Marksizm-Leninizmin bu son derece önemli ilkesi en olgun biçimini Mao'nun siyasal pratiği içinde bulmuştur. Milli Demokratik Devrim teorisi marksist-leninist kesintisiz devrim teorisinin emperyalizmin II. bunalım döneminde sömürge ve yarı sömürge ülkelere uygulanmasıdır. Mao Tse Tung emperyalizmin I. ve II. bunalım dönemlerinde nicel olarak zayıf olan bir proletaryaya sahip Çin'de kesintisiz devrim teorisine yeni muhtevalar katmıştır. (Emperyalizmin II. bunalım döneminde Mao'nun katkısı yeni demokratik devrim teorisidir. Somut durumların somut tahlilini yapan emperyalizmin III. bunalım döneminin muzaffer proleter devrimcileri bu teoriye yeni muhtevalar kazandırmışlar ve politikleşmiş askeri savaş stratejisini formüle etmişlerdir.) Mao Milli Demokratik Devrimi işçi sınıfı önderliğinde temel güç köylüler olarak köylü ordusunun kırlardan şehirleri fethetme teorisi şeklinde belirlemiştir. Ve öncelikle M.D.D. köylülerin taleplerine ağırlık verir ve sosyalist devrime geçişte ön koşuldur. Bu anlamda Milli demokratik devrim özünde bir köylü devrimidir. Ancak bu devrimin özünde köylü devrimi olması proletaryanın hegemonyasını gereksiz kılmaz bu devrimin proletaryanın hegemonyası olmadan başarıya ulaşması düşünülemez. M.D.D. kırlardan şehirlere doğru bir rota izleyecektir. Bu konuda M.Çayan şöyle diyor:

"...Yarı-sömürge ve sömürge ülkelerde 1) işçi sınıfının nicelik ve nitelik olarak gelişmiş kapitalist ülkelere oranla zayıf olması 2) Şehirlerde emperyalizmin denetiminin çok güçlü olması gibi başlıca iki ana nedenden dolayı milli demokratik devrimin izleyeceği rota kırlardan şehirlerin fethedilmesi rotasıdır.(a.b.ç.)

Milli Demokratik Devrim mücadelesi zorunlu olarak uzun süreli bir halk savaşını içerir. Ve bu halk savaşında temel mücadele alanı kırlardır.Emperyalizmin II. bunalım döneminde merkezi otoritelerin zayıflığı kırlarda kurtarılmış üsler kurulması ve bu üsler aracılığıyla şehirlerin fethedilmesini doğurmuştur. Yani kırlar temel olduğu yani temel mücadele alanı kırlar olduğu için köylülerde bu devrimde temel güçtürler. Şehirlerin rolü ise Mao'ya göre talidir. Mao'nun bu teorisinin kavranması Türkiyeli devrimciler açısından oldukça önemlidir. Ve onun teorisi sübjektif yaklaşımlarla değil objektif yaklaşımlarla ele alınmalıdır. Çin'in somut pratiğini aydınlatan bu olay Türkiye'nin somut pratiğini aydınlatmada kullanılmalıdır ki gerçek niteliğine kavuşabilsin.

Proleter Kültür Devrimi

Marksist kesintisiz devrim teorisi sürekli bir ihtilal sürecini öngörür bu devrimlerin son halkası proleter kültür devrimidir ki bu Mao tarafından çok uygun bir şekilde formüle edilmiştir. Proletarya diktatörlüğü kurulduktan sonrada sınıf mücadelesi devam eder bu nedenle ideolojik ve kültürel alanda,üst yapıda siyasal devrimin zorunluluğu ortaya çıkar. Çünkü "üretici güçler geliştikçe eski ideolojinin yerine yenisi geleceği" tezi revizyonist bir tezdir. Üst yapıdaki burjuva ilişkiler kökten devrimci bir tarzda yani PROLETER KÜLTÜR DEVRİMİ tarzında değiştirilmelidir. İşte Mao Çin'de başlattığı kültür devrimi ile dünya halklarına sosyalizme geçişlerinde engelleri nasıl aşacaklarını tüm çıplaklığıyla bir kez daha göstermiştir.

Bu üç ana başlığın dışındı Mao'nun marksizme-leninizme birçok katkıları daha vardır. (örneğin, sanat konusunda "yüz çiçek açsın yüz fikir akımı tartışılsın" önermesi) Mao'nun verdiği silahlı mücadele hepimizin önünde saygıyla eğileceğimiz bir gerçek.Biz Türkiyeli devrimciler olarak yoldaş Mao'yu Çin-Sovyet çatışmasında bir taraf olarak değil kendi ülkesinde silahlı mücadele verorek ve halk savaşına yeni muhtevalar katmış büyük bir devrimci olarak değerlendiriyoruz.

MÜCADELEN BİZE ÖRNEK OLACAKTIR!

1) Mao, "Çin Devrimci Savaşının Stratejik Sorunları"
2) Seçme Sözler (Kızıl Kitap) Aydınlık Yayınları
3) Askeri Yazılar, Mao Tse Tung, (sayfa 353)
4) Yeni Oportünizmin Niteliği üzerine, Mahir Çayan Aydınlık Sosyalist Dergi sayı 20 1970

ŞİLİ HALKINA SELÂM

BİRLİK HABERLERİ SAYI 23'DEN ALINMIŞTIR.

1973 yılı dünya halklarına unutulmaz olaylar gösterdi. Şili'de ordu halkın üzerine topunu tüfeğini mitralyözünü doğrulttu, kurşun sıktı. Binlerce işçi, köylü, öğrenci, öğretmen öldürüldü. Halk Birliği iktidarını deviren cuntanın sözcüleri " Bu ülkeyi kurtarmak için onu, yakmak ve yirmi bin kişiyi öldürmek gerekiyorsa onu da yaparız " açıklamalarıyla Şili halkına en acımasız cezaları dırmayı reva gördüler. Şili faşist cuntasının ikinci yıldönümünde bu olup bitenler hakkında bir kısa araştırma yaparak Şili halkının devrimci mücadelesini bir kez daha hatırlamak ve kıssadan hisse çıkarmak yararlı olur. Şimdi bazı başlıklarla Halk Birliği iktidarının üç yıllık pratiğine ve Şili'de iç ve dış egemen güçlerin oyunlarına bakalım.

ŞİLİ'DE 1970'TE NE OLDU?

4 Eylül 1970 günü yapılan Başkanlık seçimlerinde Halk Birliği lideri Allende mutlak çoğunluğu alamamakla beraber oyların % 36'3'ünü alıyor. Muhafazâkar lider Jorge Alessandri % 34. 97, Hiristiyan Demokrat Radomiro Tomic % 27. 84'lük oranlarla Allende'yi izliyorlar. 4 Kasım 1970 'te de Allende Hiristiyan Demokrat Eduardo Frei'nin yerine Devlet Başkanlığına resmen geçiyor Moneda Başkanlık Sarayına yerleşiyor, Aynı yıl 2 Aralıkta Frei döneminde başlatılmış olan Toprak Reformu uyarınca büyük tarımsal alanların ilk kamulaştırma işlemlerine girişiliyor.

1971 yılının Nisanında Allende ikinci sınavını veriyor ve mahalli seçimlerde kullanılan oyların % 49. 75'ini alarak başarı sağlıyor. 11 Temmuzda da parlemento, bakırın millileştirilmesi için oybirliği ile karar alıyor. Hükümet 6 Temmuzda ülke içinde üretilen tüm bakırın ticaretini denetim altında tutuyor. Millileştirmede Amerikan şirketlerine yılların sömürüsü göz önünde tutularak tazminat ödememeyi kararlaştırıyor Allende hükümeti. Kısaca Halk Birliği iktidarı Şili Devletine Bankalarda ve ticaret sektöründe ulusal ekonomiyi büyük ölçüde denetleyebilecek bir konum kazandırıyor. Bütün bu önlemler tek başlarına devrimci bir eylem değildirler. Aslında daha önce diğer kapitalist ülkelerde aynı önlemler bu kadar büyük politik değişikliğe yönelmeden de uygulanmıştır.

Özetlersek, Halk Birliği iki yıllık yönetimi ile daha önce kararlaştırılmış olan temel reformları gerçekleştirdi ve kapitalizmin liberal taraflarının Şili' ye modern bir görünüm kazandırma özlemi yolunda çaba harcadı. Ancak, Allende daha temelde bir değişimin gereğine inanıyordu. İşte bu noktada Başkanın barışçı yoldanda olsa Sosyalizme geçiş özlemleri ile iç ve dış güçlerin tepkisi karşılaştı. Halk Birliği iktidarının politik ekonomik güçlükleri başladı. Burjuva çevrelerde yetişmiş, demokrasinin klâsik özgürlüklerine saygılı Allende'nin Şili' yi proletaryanın ve köylülerin yönetiminde devrimci bir devlete dönüştürme düşüncesi egemen sınıfları ve onların destekçisi dış güçleri top yekûn bir saldırıya geçirdi.

LEGALİST ALLENDE

Küba'ya yaptığı resmi ziyaret sırasında eski Hilton oteli yeni Özgür Havana otelinde üç kıta halkları dayanışması konferansında yaptığı konuşmada: Şili Küba değildir, bizim uzun demokratik özgürlükler ve uygarlık geleneğimiz var. Seçimlerle zafere ulaşabileceğimizi düşünmek pek gülünç olmasa gerek, diyordu. Her fırsatta, ben silâhlara değil oylara inanıyorum, dedi. Yasalara ve anayasaya saygıdan başka bir amacı yoktu. Oysa Moneda Başkanlık sarayının bombalanmasını sağlayan Vatan ve Özgürlük faşist hareketi onu anayasayı ihlâl etmekle suçladı.

Halk Birliği iktidarını oluşturan koalisyon ortaklarının politik görüşlerine ve Şili devriminin kısa ve uzun vadeli sorunları hakkındaki tartışmalara da değinerek Allende'nin önemli başka güçlüklerini açıklığa kavuşturalım.

Halk Birliği hükümetini Radikaller, Komünistler, sosyalistler oluşturuyordu. Allende orta sınıfların desteğini (Halkın % 30'u) kazanarak sorunları çözecek anahtara sahip olabileceğine inanıyordu.

Batı dünyasının en güçlü ve Sovyet çizgisinin en sadık savunucusu Şili Komünist Partisi de aynı görüşleri paylaşıyordu. KP genel sekreteri Luis Covralan : Akıllı bir politika izleyerek Şili'lilerin % 90'ını Halk Birliği etrafında toplamak olanaklıdır, diyordu. Rejimin ılımlılarının tezi buydu. KP ve onun grubu reformlarda daha ileri gitmeden önce, devlette, karma ve özel sektörlerde durumu daha sağlamlaştırmayı öngörüyordu. Buna karşı reformları hızlandırmak ve Şili'yi Proleterleştirmek için mevcut elverişli koşulları değerlendirmek gerektiğini savunanlar da vardı : Sosyalistler, sol hristiyanlar ve MAPU militanları. Hükümetin dışında da Kastrocu hareket ile Aşırı Sol Hareket, devrimci gelişim içinde daha etkin davranmak gerektiği görüşünde birleşiyorlardı.

TABANDA NELER OLUYOR?

Allende'nin koalisyon hükümeti içindeki görüş ayrılıklarında ve hükümetin muhalifleriyle çalışmalarında denge kurma çabaları sürüp giderken işçi sınıfı tabanında ve kırsal bölgelerde köylülerde büyük bir hareketlilik ve bilinçlenme başlamıştır, 1970 yılında Şili işçileri sendika merkezi ile hükümet arasında imzalanan bir anlaşma ile işçiler, sektörel, bölgesel ve ulusal düzeylerde ekonominin planlanmasına katılma hakkını elde etmişlerdir.

İç ve dış güçlerin ekonomik politik ve askeri saldırıları yoğunlaşınca kamu ve karma sektörlerde ülke çapında " işçilerin iktidarı"nı oluşturma girişimleri de hızlandı. İşyerlerinin gerçek sahipleri oldukları kanısı uyanmıştı işçilerde. Mülkiyet ilişkileriyle, sosyal ilişkileri temelinden değiştirmeye yönelik bu etkin hareketin ilerlemesi ülkenin tutucu güçlerinin sert grevlerinin temel nedenidir. Ancak burjuvazinin düzenlediği bu grevler, işçi sınıfının parlamento dışı güçlerinin politikleşmesini, örgütlenmesini, hareketlenmesini hızlandırdı. İşçi sınıfı tabanı, nakliyede, hammadde ve gıda temininde ve sosyal hizmetlerde karşılaşılan zorlukları gidermek ve yönetimde daha etkin olmak üzere üretime de el koydu. İşyerlerinde "eylem ve savunma komiteleri", birlikteliği sağlamak üzere " işbirliği komiteleri " eyalet düzeyinde de eyalet konseyleri gerçekleşti. İşçilerin yönetimlerinin etkin ağı ülke çapında böylece oluştu.

MIR (Devrimci sol hareket), hükümetin reformizmini açıkça yeriyor, işçileri ve köylüleri savunma amaçlı silahlı örgütlenmeye çağırıyordu. Bu çağrı işçilerin oluşturduğu sanayi kordonu örgütlerinde (Pablaciones) ve toprak reformu bölgelerinde yankı buldu.

Herşeyden önce geriye dönüşü olmayacak olan ve durmadan gelişen bu hareket durdurulmalı idi. Bu olumsuz güçler dengesi burjuvaziyi yıkıcı grevlere götürdü. İşçi hareketinin yükselişi, süreklilik kazanması üzerine, mümkün olan her biçimde, sosyal, siyasal ve askeri alanda harekete geçmek gerekiyordu artık.

Bu noktada, açıktır ki, rejim açısından geriye dönüş ancak silah zoruyla olanaklıdır. Zira kitleler uyanmış, hareketlenmiş ve tutucu bürokratik her türlü engeli aşacak dinamizme kavuşmuştur. Egemen sınıfların amacı yalnız Allende'nin politik rejimini devirmek değil kitlelerin bu sıçramasını da durdurmak, kitle örgütlerini dağıtmaktı. Şimdi de kısaca ABD açısından sorunu ele alalım.

ŞİLİ'YE DEMOKRASİ LÜKSTÜR

Şili'deki ekonomik, politik ve örgütsel alanlardaki bu gelişmeler ABD emperyalizminin çıkarlarıyla çelişiyordu. Halk Birliği hükümetine karşı girişilen darbe Dr. H. Kissinger'in başlattığı bir kampanyanın sonucudur. Kissinger, Şili deneyinin batı dünyasında Amerikan çıkarlarıyla çatıştığını, bu ülkedeki sosyalizme geçiş deneyinin, başarıya ulaşması halinde Fransa ve İtalya'da yankı bulacağını, böylece ABD'nin ulusal güvenliğini ciddi tehlikelerle karşılaşacağını 1970 Eylülünde yaptığı bir basın toplantısında açıklamıştı.

Şili gibi bir ülkede sosyalizme geçildiğinde, antiemperyalist bir deney başarıya ulaştığında, Fransa'da, İtalya'da aynı şey neden olmasın ? İşte bu gelişmeler Kissenger'de somutlaşan Amerikan diplomatik oyunlarını tehlikeye sokabilir.

Kıssınger'e göre ekonomisi ABD'nin egemenliğinde olan ülkelerde gerçek bir demokrasi kabul edilemez. Şili halkına demokrasi bir lükstür.

Şirketlerinin tazminat ödenmeden millileştirilmesi Amerikan dış politikasına da ters düşmektedir. Bu uygulama yabancı ülkelerdeki özel ABD yatırımlarının çıkarlarının korunacağına dair taahhüdünü hatırlatmıştır Amerikan hükümetine ve yöneticilerine. Başkan Nixon ve Kissınger, Şili hükümeti tarafından alınan bu kararın kabul edilemez olduğunu Allende ' ye iletmişlerdi.

ITT VE CIA ALLENDE'YE KARŞI

ITT (Uluslararası Telefon ve Telgraf Şirketi) 1970'lerde, CIA (Amerikan Gizli İstihbarat Servisi) ye Allende'nin Şili'de Devlet Başkanı olmasını engelleyecek bir planın hazırlanması için 1 milyon dolar ödemiştir. Bu bilgiyi dünya kamuoyu ITT yönetim kurulu üyesi Mc Cone'dan öğrenmiştir. Mc Cone, 1961'de Küba'ya yapılan başarısız domuz burnu çıkarmasından sonra Kennedy tarafından CIA'nin başına getirilmişti. 1965'e kadar da bu görevde kaldı.

ITT yöneticileri. Şili'ye müdahele girişimleri açıklığa kavuştuktan sonra temel amaçları hakkında şu açıklamayı yapmışlardı : Uluslararası komünizm, amacının hür dünyayı ekonomik askeri ve politik olarak yıkmak olduğunu defalarca tekrarlamıştır. İşte komünizm tehlikesinin başgösterdiği ülkelere müdahelede bizlere yön veren, düşündüren olgu budur.
1973 Eylülünün 11'inde Allende'nin devrilmesi planını gerçekleştiren ve uygulayan ITT, CIA ve Kissınger ekibi, Şili'deki işbirlikçileri aracılığıyla Şili halkına ölüm, zulüm ve işkenceyi getirerek " hür dünyayı " büyük bir tehlikeden kurtardı !

BURJUVAZİ SALDIRIYOR

Allende hükümetinin büyük ortaklıkları millileştirme ve devletleştirme girişimleri, özellikle 1973 yılının ortalarına doğru, yaygın yıkıcı grevlere yolaçtı. Kamyoncular küçük tüccarlar, mühendisler, müteahhitler ve devletleştirmelerden, küçük fabrikaların, tarımsal işletmelerin işçi ve köylüler tarafından illegal işgallerinden etkilenen sınıfların grevleri ekonomiyi felce uğratan boyutlara ulaştı. Ulaşım, haberleşme felce uğradı, gıda maddeleri yokluğu ve karaborsa had safhaya çıktı.
Enflasyonun hızlandığı ve fiat artışlarının astronomik rakkamlara ulaştığı bu dönemde işçi grevleri de Alende'nin çözmek zorunda olduğu başka olgulardı.

Millileştirmeye karşı misilleme yaparak ABD, Şili'ye vermekte olduğu tüm kredileri kesti, Şili'nin dış borçları yüksek rakamlara ulaştı. Finansman güçlükleri başladı.

Ülke ekonomisini içten ve dıştan tedbirlerle çökertmek ve Halk Birliği iktidarını ekonomik saldırılarla yıpratmak burjuvazinin ve emperyalistlerin başvurduğu yıkıcı girişimlerden yalnız bir tanesidir. Mümkün olan her biçimde, sosyal, siyasal ve askeri alandaki çok çeşitli önemli olan bazı girişimlerden de söz etmekte yarar vardır.

Emperyalizmin ve ona bağlı burjuvazinin sivil vurucu gücünü oluşturan Vatan ve Özgürlük faşist hareketi, 1973 yılının başından itibaren 500'e yakın saldırı düzenledi. Bu hareketin militanları, köprüler, yollar yıktı, su kanalları tahrip etti, yüksek gerilim hattı taşıyıcılarını bombaladı, fabrikalarda işçilere ve tarımsal kesimde köylülere saldırdı. Orduda Allende taraftarı olan subayları sokaklarda birer birer kurşunlayarak öldürdü.

Ordunun şefleri bu Neo-Nazi militanların, Şili soluna karşı verdikleri mücadelede silahlı kuvvetlere ve güvenlik kuvvetlerine yardımcı olduklarını iddia ediyorlardı. Bu şiddet eylemleri, hatta Allende taraftarı olduğu söylenen General Prats'ın içişleri bakanlığı döneminde müsamaha gördü, eylemleri koğuşturmaya uğramadı.

Darbeden sonra bu hareketin militanları işyerlerinde ve ülkenin her tarafında sivil bir polis örgütünü resmen oluşturdular, işletmelerde işten atılacak, işe alınacak veya hapishaneye gönderilecek işçilerin listesini Pinochet'nin istihbarat örgütlerine hazırlamak görevini yerine getirdiler. Cuntanın, Anti- Marksist mücadelenin öncüleri olarak tanımladığı bu sivil silahlı vurucu güç böylece görevini bugün de sürdürüyor.

EMPERYALİZMİN VE FAŞİZMİN TRUVA ATLARI: BURJUVAZİ, ORDU

Şili ordusunun politika dışında kalmayı bir gelenek haline getirdiği her fırsatta, hatta Allende öldürüldükten, Şili halkının anayasal tüm hakları çiğnendikten sonra bile açıkladı. Kuşkusuz kitleler bu politika dışında kalmanın ne anlamına geldiğini, ordunun Amerikan eğitiminden geçmiş kadrolarınca işkenceye uğradıktan, kurşuna dizildikten sonra iyice öğrenmişlerdir. Politikanın dışında ve kışlasında olduğu iddia edilen Şili Ordusu 19. yüzyılın ikinci yarısından itibaren işçi sınıfının antiemperyalist bir öz taşıyan tüm grevlerini büyük bir şiddetle kana boğdu, dağıttı.

Askerlerin Allende hükümetine girişinin Halk Birliğine güç kazandırması bir yana halkın yapısal değişiklikler yönündeki özlemlerine açıkca karşı olan orduyu daha da güçlendirdi. General Prats Şili'nin toplumsal gelişmesini inceleyen marksist bir yazarı yargı organlarının önüne çıkardı, asker bakanların hepsi, grevci kamyoncuların lehine olarak hükümetin sert politika çağrısına uymadı, grevcilere grevin sona erdirilmesi için verilen süreler birkaç kez uzatıldı.

Ordu, " silahların denetimi " yasasına dayanarak sanayi kordunu işçilerine terör uygularken sağ eylemcilere göz yumuyordu.

Allende, orduya yabancı müdahelelere karşı mücadele için çağrıda bulunurken "Bağımsız bir ordu ancak gerçek anlamda ekonomik ve politik bağımsızlık ortamında oluşacaktır" diyordu. Allende, Şili ordusunun emperyalizmin Şili halkı içine girmiş en güçlü Truva atı olduğunu açıkça belirtiyordu bu tanımıyla. Ordu halkın değil, emperyalistlerin, faşistlerin vurucu gücü oldu Şili'de.

Şili silahlı kuvvetleri, silahlı bir komünist komplo ile Şili'nin ele geçirilmesi olasılığını önlemek iddiası ile Pinochet liderliğinde giriştiği darbenin gerekçelerini şöyle açıklamaktadır : " Şili ordusu ulusu tehdit eden totaliterizmi ve yıkıcı eylemi yoketmek üzere tarihi görevi yerine getirmektedir. "

Doğal kaynakların ve kamu hizmetlerinin usta denetçi ve yöneticisi ABD' nin Şili içinde haberleşmede, elektrikte, ulaşımda, gıda maddeleri üretiminde, dağıtımında, deniz ulaşımında ve önemli sektörlerin tümünün yönetiminde ortağı burjuvazidir. Ülke içinde yabancı çıkarların aracı ve hizmetkârı olmaya karar vermiş bir burjuvazidir bu. Ayrıca yaşamak zorunda olduğunu açıklamakta ve yaşamak için de ABD ile bütünleşmeyi kaçınılmaz görmektedir. Şili burjuvazisinin bu yaşama içgüdüsü, halkın bilinçli ve örgütlü bir işçi sınıfı ile iktidara doğru yol alması üzerine telaşa dönüştü. Şili halkına, ordunun tüm silahları yöneldi, ölüm saçtı.

Bu gelişmeler Halk Birliğinin yönetimindeki halk hareketi ile, yıllardan beri ulusal niteliğini yitirmiş ve ulusal olmayan bir ulusal burjuvazi'nin işbirliğinin sözkonusu olmayacağı gerçeğini çarpıcı bir biçimde gözler önüne sermiştir.

DEMOKRATİK HAK VE ÖZGÜRLÜKLERE SON

Şimdi artık " ulusal " yeniden oluşumunun(!) gerekli koşulları hazırlanmış durumda. Şili'de tüm marksist etkilerin tamamen yokedilmesi savaşı sürmektedir.

Gündelik cinayetler, kurşuna dizmeler, işkenceler, gerçek esir kampları. Kısaca her kesimde terör sürmektedir. Halk muhbirliğe teşvik edilmekte, muhbirlere büyük ödüller verilmektedir. İşyerlerinde iş güvenliğini sağlama adı altında sendika liderlerinin tutuklanması ve sol eğilimli işçilerin işten çıkarılmaları bugün de sürüyor.

Şili cuntası Şili'de demokratik tüm kurumları yıktı : Parlamento feshedildi, partiler yasaklandı, belediyelere yeni atamalar yapıldı, sendikal haklar, düşünce özgürlüğü ve üniversite özerkliği yok edildi. Artık her türlü "suç" askeri mahkemelerin savaş hali yasalarına göre yargılanmaktadır.

Silahlı kuvvetler ve jandarma; öldürme tutuklama, işten atma, sürme yetkileriyle de teçhizatlı. Bütün bunlar anayasal dizenin güvenliğini koruma adına yapılmaktadır.

Yasalara saygı, halkın kendileri için eylemi ve kendi çıkarlarını savunma bilinçi söz konusu olduğundan işte böyle utanmadan bir kenara itiliveriyor.

Bütün bunlar Amerikan tröstlerine bakırı, toprak burjuvazisine toprakları, bankalara tatlı kâr ortamını geri vermek için. Darbeden hemen sonra gerçekleştirildi emperyalizmin ve yerli ortaklarının özlemleri.

Sonuç olarak, halkın payına düşen de Allende döneminden birkaç misli daha ağır hayat pahalılığının yükü oldu. Şimdi Şili halkı ne yapacak sorusuna Allende'nin son mesajındaki şu sözlerle cevap bulalım : " Güçleri var, halka köle muamelesi yapabilirler, ancak sosyal gelişmeleri, cinayet ve şiddetle durduramıyacaklardır. "

TANER AKÇAM davası

DERGİMİZ ESKİ YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ TANER AKÇAM'IN 29 EYLÜL GÜNÜ YAPILAN DURUŞMASINDA, MAHKEME ARKADAŞIMIZIN VE AVUKAT UĞUR ALACAKAPTAN'IN İSTEĞİ ÜZERİNE DURUŞMAYI 14 EKİM 1976 GÜNÜNE ERTELEMİŞTİR.

AYNI GÜN "KOÇGİRİ HALK HAREKETİ-1921" ADLI KİTABIN SORUMLU YÖNETMENİ ORHAN KOTAN'IN YARGILANMASINA DA DEVAM EDİLMİŞTİR. AVUKATLARIN MAHKEMEYİ REDDETMELERİ ÜZERİNE DURUŞMA 19 EKİM'E BIRAKILMIŞTIR.

Ankara DGM'nde 29 Eylül günü yapılan duruşmada. arkadaşımız Akçam'ın avukatı Uğur Alacakaptan, mahkemeye gönderdiği dilekçede, DGM ile ilgili yasa teklifinin 1 Kasım 1976'da meclislerde görüşülmesi karşısında davanın DGM lerin görev süresinin bitimi olan 11 Ekim 1976 sonrasına ertelenmesi gerekçelerinin geçerlilik kazandığını bildirmiştir.Dilekçede, bu durum karşısında savunma yapmanın gereksiz bir formalite olduğu belirtilmiştir.Arkadaşımız Taner Akçam ise DGM yasasına karşı bayram öncesi üç günlük açlık grevi yaptığını bu tatil süresinde de avukatla görüştürülmediğini belirtmiştir.Ayrıca hakkında dava açılan ve savunması için gerekli Devrimci Gençlik dergilerinin kendisine verilmediğini anlatan arkadaşımız; üç gün içinde savunmanın yapılmasının imkansızlığına değinerek duruşmanın 11 Ekim sonrasına atılmasını istemiştir.

Mahkeme Akçam'ın ve Avukat Alacakaptan'ın istemlerini kabul ederek duruşmayı 14 Ekim 1976 gününe bırakmıştır.

ORHAN KOTAN'IN YARGILANMASINA DEVAM EDİLDİ

"Koçgiri Halk Hareketi-1921" adlı kitabın sorumlu yönetmeni Orhan Kotan'ın yargılanmasına bugün devam edildi. Komal Basım evinin çıkarttığı bu kitabın 2. baskısı için Ankara DGM'nde dava açılmış ve bu dava için Prof.Şahin Erman'dan bilirkişi raporu alınarak, kitabın TCK'nın 159 ve 142. maddelerini ihlal ettiği geniş bir anlatımla bildirilmiştir.

Komal Basın-Yayım-Dağıtımevinin, bildirdiğine göre "Geçen celsede Avukat Ruşen Arslan ve sorumlu yönetmenimiz Orhan Kotan, Ankara DGM'yi reddetmişlerdir. Hapishanedeki bir ölüm olayını ve DGM'yi protestoyu amaçlayan açlık grevindeki sorumlu müdürümüz, geçen duruşmada halsiz ve savunma yapamayacak durumda olmasına karşılık, mahkemenin davayı şartlı bir biçimde bitirmek ve cezaya yönelmek istemesi üzerine,gerekçeleri daha genişçe belirtilerek mahkeme reddedilmiş, adı geçen avukat red dilekçesini Adana DGM kanalıyla göndermiştir. Bugün(29 Eylül'de) yapılan duruşmada söz alan Avukat Gültekin Bekdemir,dilekçenin incelenmesi ve sonucun bildirilmesinden sonra savunmanın yapılacağını bildirmiş, duruşma bu nedenle 19.10.1976' ya ertelenmiştir."

DEVRİMCİ-GENÇLİK FEDERASYONU BAŞKANININ KONUŞMASI.
Sayfa 5'den devam.

onların provokasyon mantığının iflas ettiğinin kanıtıdır. Bütün iyiniyetimizle onlardan, bu müthiş mantığı terketmelerini ve hiç olmazsa tutarlı demokratlar olmalarını istiyoruz. Demekki, en geniş demokrat yığınları, bağrında toplaması gereken bu mücadelemizde burjuva demokratların ve işçi sınıfı içindeki burjuva ajanlarının bu meseledeki kısmi ilerici tavırlarını desteklemeli, tutarsızlıklarının bilincinde olarak onların DGM'lere karşı olan eylemlerinde birlik olmalı, fakat, onların uzlaşıcı yönlerini, teslimiyetçiliklerini bütün açıklığıyla teşhir ve mahkum etmeyi de bir görev olarak, kabul etmeliyiz. Unutulmamalıdır ki bu unsurlarla birlikte belirli talepleri savunurken eylem birliği mümkündür. Ve unutulmamalıdır ki bu unsurlar, işçi sınıfının bağımsız siyasetini uygulayan devrimcilere her zaman bozguncu diyebilirler. Bu durum karşısında yapılacak en doğru şey gündemdeki maddenin DGM'ye karşı olduğunu kavramak ve bu meselede müttefik olanların aralarında ki çelişmeleri geçici de olsa ikincil plana iterek, karşılıklı suçlamalardan vazgeçerek, esas olanın DGM tezgahlayıcılarını bozguna uğratmak olduğunu bilmektir.

İşte bunun içindir ki,tekrar sesleniyoruz:

DGM'lere karşı olan bütün yurtseverler, bütün kuruluşlar:

DGM'leri başımızın üzerine bir balyoz gibi indirerek bizi tamamen kul köle yapmak isteyenlere, izin vermeyelim!

EVET, faşist DGM yasası meclislerden geçmemelidir.

Bu talep, faşizmin zulmüne uğrayan bütün herkesin haklı talebidir.

Bu talep, grevleri yasaklanan işçilerin, fabrika önlerinde kurşunlanan grev gözcülerinin talebidir!

Bu talep. engin topraklar üzerinde topraksızlıktan ölen yoksul köylülerin talebidir!

Bu talep, ezilen, horlanan, kitle katliamına uğrayan, ana dilini konuşması yasaklanan Kürt ulusunun talebidir!

Bu talep, tüm öğretmenlerin, memurların, öğrencilerin devrimci gençliğin talebidir.

FAŞİZME KARŞI MÜCADELE DEVRİMCİ EYLEMİ GÜÇLENDİRECEK DEVRİM, FAŞİZME KARŞI MÜCADELEYİ ZAFERE ULAŞTIRACAK
SAYFA 3'DEN DEVAM.

görevimizi tam olarak yerine getiremiyeceğimizi hatırdan çıkarmamalıyız. Bu yüzden bütün çalışmalar içinde bir parti örgütlenmesinin inşaası için zorunlu olan kadro çalışmalarını ve kadro örgütlenmelerini-şu bizim sömürge tipi demokrasi (!) koşullarımız unutulmadan - esas almalıyız. Herşeyi ona tabi kılmalıyız. En geniş kitle çalışması içinde endar kadro çalışmasını bu şekilde kavramalıyız.

Siyasi önderlik sorunu söz konusu olunca DİSK yöneticilerinin durumunu da değerlendirmeli. Bu sendikal önderler(!) kendilerini işçi sınıfının önderleri olarak görüyorlar! Biz onların doğru bir siyasi önderlik yapıp yapamayacakları sorunundan vazgeçelim. Onlar bugün pratikteki davranışları ile sendikal önderlik sıfatını bile kullanmayı hakketmediklerini ispat ettiler. DİSK yöneticileri bu eylemde takındıkları tavırlarla eylemi daha en başta pasifize etme yolunu tutmuşlardır. Daha işin başında sergilenen işçi sınıfının devrimci eylemini reformcu burjuvazinin hizmetine sokma anlayışı kendisini eylemin biçiminde ve "tavırlarda" da göstermiştir. (Aslında bu DİSK'in örgütsel yapısının da bir sonucudur.) Herşeyi kendi sendikal mevkilerinin geleceğine ve düzenin hukuksal gereklerine tabii kılan bir anlayışın işçi sınıfının kararlılık, atılganlık, cesaret ve coşkunluk isteyen eylemine önderlik etmekten ne kadar uzak olduğu, onların devrimci coşkunluktan uzak, suç işlemeden ve burunları kanamadan devrimcilik yapmak düşüncesinin eseri olan "tavırları"yla apaçık sergilenmiştir. Bu noktada Kemal Türkler'in birgün için Sağmalcılar'da misafir edilmesi kendi deyimi ile onlara Demirel'in bir "bayram hediyesidir " gerçekten(!)

Başta da söylediğimiz gibi bugün mücadele henüz sona ermemiştir. Bir yandan direnişçi işçiler işlerinden atılmakta, hapsedilmekte diğer yandan DGM sorunu aktüalitesini sürdürmektedir.

Bugün yapılacak olan kararlılıkla mücadelenin önüne atılmaktır. İşçilerin yanıbaşında kararlı bir şekilde yer almaktır. Tutuklanan, işlerinden atılan işçilerle bağlar kurmak onların yeniden işlerine alınmaları için mücadele etmek, BÜTÜN MÜCADELE ALANLARINDA FİİLEN YER ALMAK VE DEVRİMCİ GENÇLİĞİN TÜM MÜCADELE İMKANLARINI İŞÇİ SINIFININ MÜCADELESİNİN HİZMETİNE SUNMAKTIR.

SOSYALİZME BARIŞCIL YOLDAN GEÇİT YOK !
SAYFA 7DEN DEVAM.

çağımızın tayin edici çelişmesi yani baş çelişmesi olan ezilen uluslar ile emperyalizm arasındaki çelişmenin önüne koyarak bu olguya böylece ikincil bir "önem" atfetmektedirler. Bu çarpıtmayı, yakın zamana kadar "kapitalist olmayan yol" tezinin revizyonuyla birlikte gündeme getirmekteydiler. (ileride anlatacağımız gibi, bu tezin "yerine" şimdilerde toplumsal ilerleme, ileri demokrasi teraneleriyle ifade ettikleri Ulusal Demokratik Devrim görüşünü koymuşlardır.) Leninist kapitalist olmayan yol tezi şöyle bozuma uğratılmaktaydı: "Kapitalist olmayan" geri kalmış ülkeler sosyalist "blok"la ilişkiler içerisinde ve onların iktisadi yardımlarıyla emperyalizmden bağımsızlaşacak, sosyalist sistemin başarıları (tıpkı ileri kapitalist ülkeler insanlarına olduğu gibi!) onlara sosyalizmin daha iyi bir sistem olduğunu kabul ettirecek ve sosyalist sistemle bütünleşerek komünizme geçeceklerdir! Kısacası, geri bıraktırılmış ülkelerde de toplumsal devrimi reddeden bu görüş, "demokrat" burjuvaların önderliğinde devlet mekanizması parçalanmaksızın, barış içinde sosyalizmin gerçekleşeceğini ileri sürmektedir.

Günümüz Türkiyesinde, Sovyet modern revizyonistlerinin sözcülüğünü yapmak için yarışan "yerli" ve "mülteci" revizyonistlerimiz neyi savunmaktadırlar? 1970'lerin Sovyet teorisyenleri "kapitalist-olmayan yol" tezlerine artık yeni isimler (biçimler) verdikleri için Türkiye'de bu tezin açıktan savunuculuğunu yapanlar yok gibidir. Ancak, revizyonizmin özü açısından değişen birşey yoktur. Yalnızca, aynı besteye değişik güfte bulunmuştur. Küçük burjuva demokrasisi yerine: İLERİ DEMOKRASİ! Kapitalist olmayan yol yerine: TOPLUMSAL İLERLEME!

İşte gelecek yazımızda bu revizyonist koronun "beste" ve "güfte" ilişkisi üzerinde duracağız.

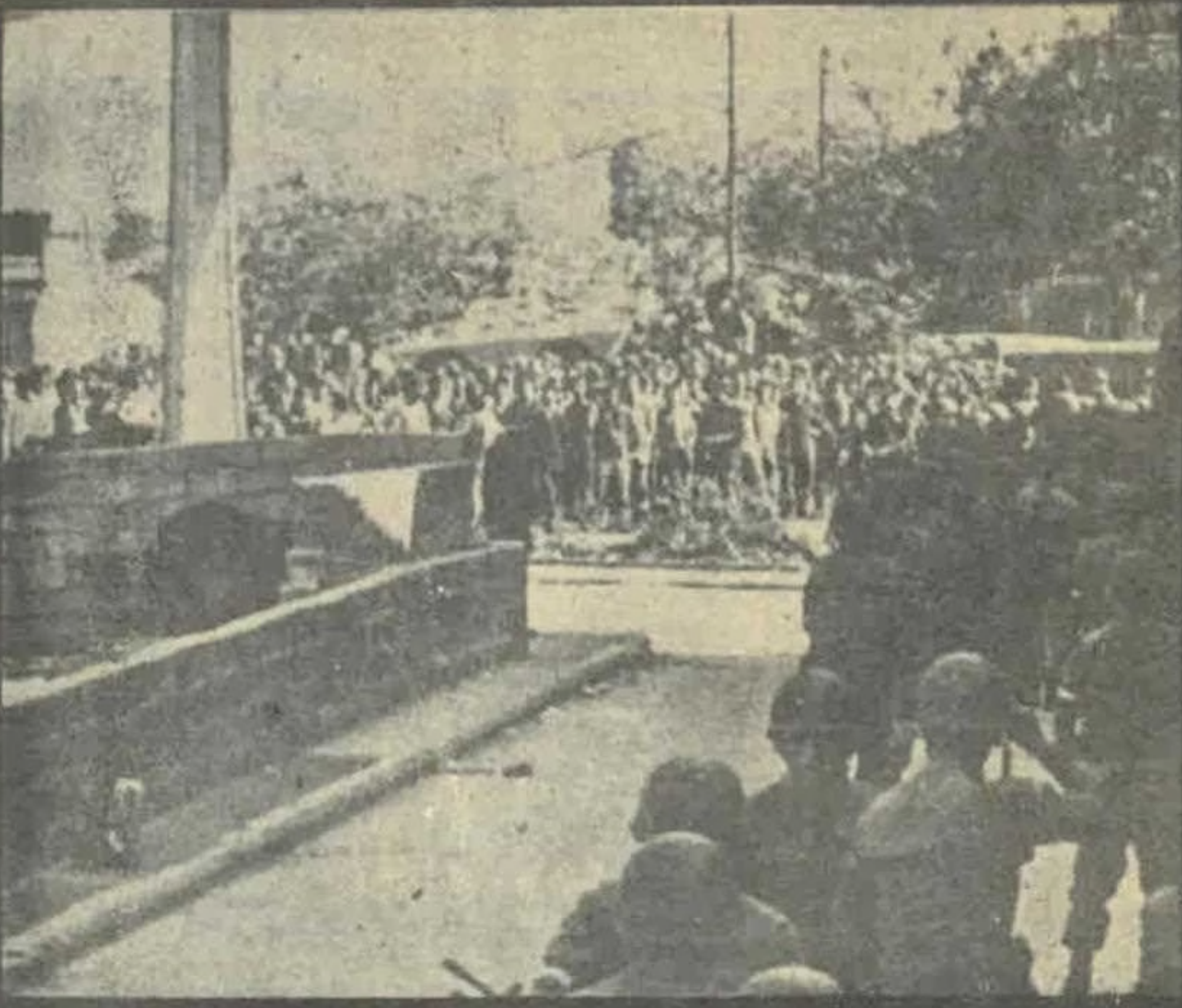
DİPNOTLAR:

1. Yeri gelmişken, devlet meselesinin yalnızca malum revizyonistlerce tahrif edilmediğini de hatırlatalım. Nasıl ki oportünizmin en genel göstergesi devrim anlayışında ortaya çıkmaktaysa,oportünist toplumsal "devrim" anlayışı da kendisini devlet tahlilinde göstermektedir. Bunun somut ve canlı örneklerinden birisini "Kurtuluş Sosyalist Dergi"de okumaktayız. Marksizmin kaba bir bilgilenmesi ışığında devlet meselesine "katkı"da bulunma sevdasına kapılan KSD'ci arkadaşlar "biçimsel" bir çıkmaza girmişlerdir. Onların bu görüşlerini eleştirdiğimiz bir yazımıza ("Devlet Biçimi Tahlili mi? Biçimsel Devlet Tahlili mi?") yer darlığından bu sayıda yer veremedik. Gelecek sayılarımızda yayınlamaya başlayacağız. Yalnız, KSD'ci arkadaşların içinde bulunduğu "teorik" aczi gösteren çarpıcı bir örneğe burada değinmeden edemeyeceğiz. Bizi eleştirmek için Dimitrof'dan yaptıkları alıntıda bakın ne yazıyor: "Faşizmin yönetimi ele geçirmesi, sadece bir burjuva hükümetin bir diğerini izlemesi değildir. Burjuvazinin burjuva demokrasisinin (a.b.ç.) belli bir sınıfsal egemenliğini içeren devlet biçiminin, bir diğeriyle, açık terörist diktatörlükle değiştirilmesidir" (Aktaran: KSD, S.3, sf. 76) Evet, bu alıntıya katılmamak mümkün değil. Halbuki KSD hemen 5 sayfa sonra şunları ne güzel yazıyordu: "Ayrıca 'Devrimci Gençlik' metropol ülkelerde burjuva demokrasisinden (a.b.ç.) bahsetmekle de yanılgı içine düşmüştür" Peki biz ne diyelim? "kendinize gelin arkadaşlar! Yeni Amerikalar keşfetmek için yola çıkarken, bizzat kendi derginizin sayfaları arasında yolunuzu kaybediyorsunuz" demekten başka? Belki bir de şunu diyebiliriz: Lenin'in her kullandığı "demokrasi" kelimesine "tamamen devlet biçimini kastetti" diye sarılan oportünizmin yada "marksizmin bir karikatürü"nün hazin sonu...

2. bkz. Lenin, "Ulusların Kaderlerini Tayin Hakkı", Sol y., s.228, (a.b.ç.)

Yukardaki alıntıdaki köşeli parantezler, Türkçe'deki çeviri keşmekeşinin bir ifadesidir.
. Köşeli parantez içindeki kelimeler, "Kitle İçinde Parti Çalışması", Ser y.evi çevirisine aittir (s.154)
. "Proletarya Enternasyonalizmi", Tan y.evi çevirisi (s.155) ve "Doğuda Ulusal Kurtuluş Hareketleri" Ant y.evi çevirisi (s.336) "ulus" yerine "halk" kelimesini tercih etmişler, son üç köşeli parantezde ise, Ser y.evi çevirisiyle "mutabık" kalmışlardır!

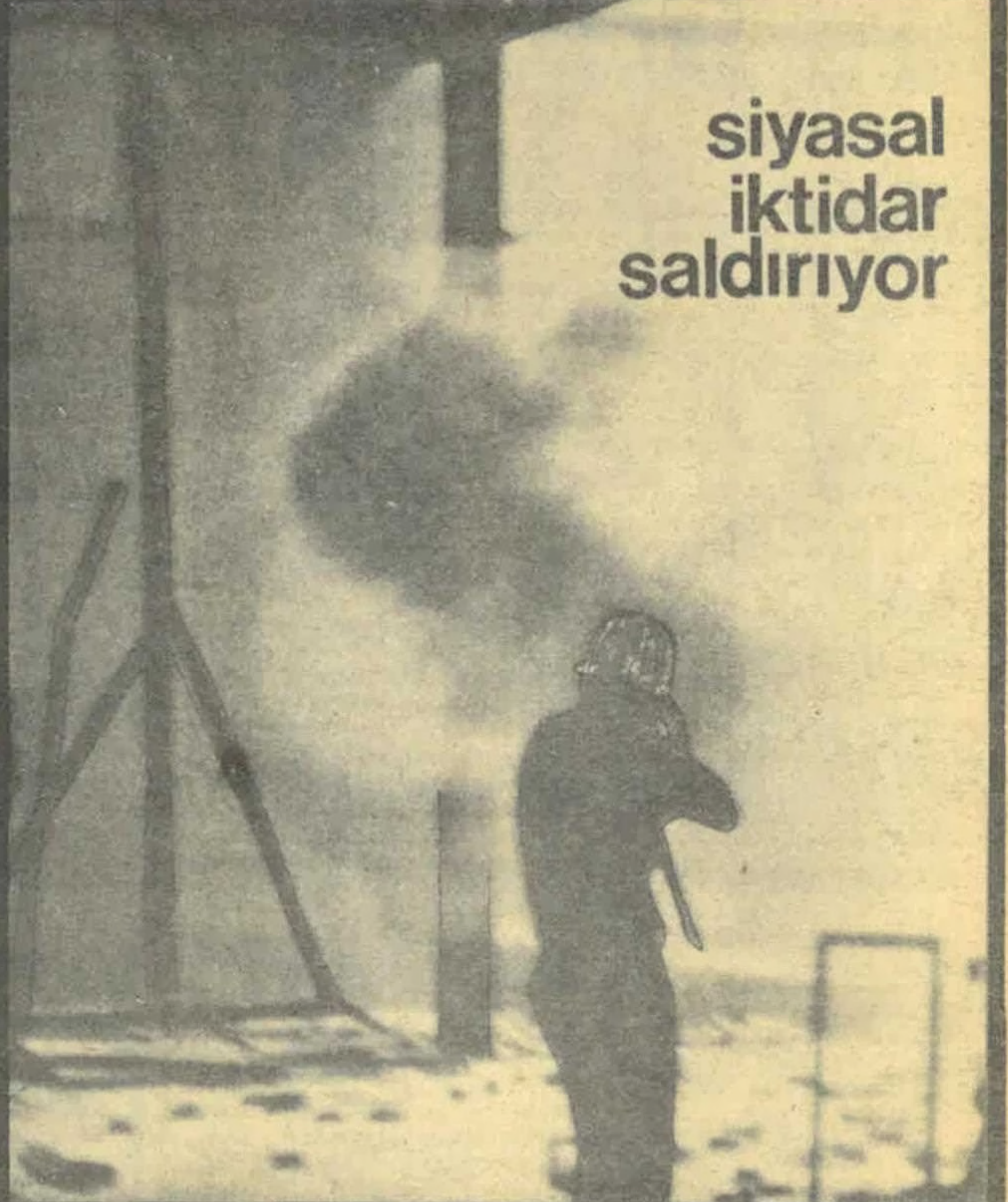
DEVAMI GELECEK SAYIDA

Yakub Keser

siyasal iktidar saldırıyor

MC içine düştüğü çıkmazdan kurtulabilmek için gözdağı ve yaygara politikasına başvuruyor. Milyonlarca halkın kendi faşist politikasının karşısına çıkmasını engellemek için dehşet tabloları çizip, sıkıyönetimle tehdit ediyor. Karşısına çıkanları yoketmekten, kazımaktan bahsediyor.

Onların saldırganlığının kaynağı, güçsüzlükleridir. Bu nedenle böyle kuvvet gösterilerine başvuruyor. İşçileri vurduruyor. Gençleri kurşunlatıyor. Dalokay'ı işten atıyor.TÖB-DER i kapatıyor.

Faşizmin bu saldırganlığı karşısında "ona karşı çıkmayalım. Maksatları ortalığı karıştırıp seçimleri yaptırmamaktır. Karşı çıkarsak oyuna geliriz." şeklinde düşünülemez. Faşizmin saldırısına bu şekilde safsatalara kapılarak karşı çıkmamak esas tehlikeli olandır.Faşistlere cesaret vermek, daha da ileri gitmelerine, bütün halkı sessiz bir köle durumuna getirmelerine müsaade etmek olur. MC'nin bugünkü saldırılarının amacı onların faşist politikalarına karşı yükselen halk muhalefetini bastırmaktır. Buna seyirci kalınırsa asıl oyuna gelinmiş olur. Faşizme karşı uslu durursak birşey elde edilemez. Asıl o zaman halkın bütün demokratik hakları ellerinden alınır.Asıl o zaman seçimler yapılamaz. Seçimler yapılsa bile faşistler yenilgiye uğratılamaz."CHP yöneticileri, oyuna gelmeyelim, seçimlere kadar sesimizi çıkartmayalım. O zaman nasılsa seçimi kazanırız" diye düşünüyorlarsa yanılıyorlar. Zira bu şekilde bir kafa ile seçim meçim de alamazlar. Bugünkü kanunsuzluklara karşı çıkamayanlar yarın seçim sandığının başında da faşizme teslim olurlar.

Bugün MC'nin yaygarasına kanmamak gerekir. Kanunsuz saldırılarının karşısına dikilmek gerekir. Halk yığınlarının bu faşist çetelere karşı en aktif direnişini örgütlemek gerekir. Mücadelenin içine girmek, en önüne atılmak, emekçi halkla ilişkiler kurmak, mevcut ilişkileri genişletmek ve derinleştirmek gerekir. Bu yüzden Dalokay'ın işten atılmasına,TÖB-DER'in kapatılmasına işçilerin işlerinden çıkarılmalarına karşı çıkalım. İşçilerin bütün direniş eylemlerini destekleyelim. Onların yanı başında yer alalım. Devrimci gençliğin tüm imkanlarını bu mücadelenin hizmetine sokalım.

BÜTÜN HALK GÜÇLERİ, KURULUŞLAR ve KİTLE ÖRGÜTLERİ OLANCA GÜÇLERİNİ ORTAYA KOYMALIDIR

GÜN MÜCADELE GÜNÜ